

LOOKING

Loo Hing 2007

Esikaane pilt: Ragnar Kevin Kaselt, I klass

Kujundus ja trükk: Vali Press OÜ

KOOLIAASTATE MOSAIIK

Maari Soekov

IX klass

2007

Mind on mitu. Üks osa minust on siin, hoiab pastakat käes ning seab sõnu paberile. Teine osa talletab praegust hetke, voolib selle ümmarguseks kiviks ning sätib selle mälestuste galeriisse.

Mälestuste galerii – see on hiigelsuur labürint, täis maagiat ja ammu juhtunud asju. Teine mina on nende keerdkäikudega hästi tuttav. Ta kõnnib eksimatult mööda koridore ning peatub ühe kummaliselt kiirgava seina ääres. See on miski, mida ta on ehitanud viimased üheksa aastat. Salapärane läige silmis, hüpitab ta kivi korraks peos, asetab selle siis paika ning puhub peost sellele ajatolmu peale. Kivike sulandub seina sisse, tõmmates lähemale kogu labürinti siduvat kuldset ajatolmu ning jääb sinna igaveseks. See ei kao sealt kunagi, kui ta kord juba paika on asetatud. Võib-olla ta tuhmub, võib-olla ununeb. Võib-olla vajub see sügavale müüri sisse, nii et seda enam üles ei leia.

Minu teine mina jälgib seina ning otsib üles koha, kust ta kunagi, üheksa aasta eest, ladumist alustas. Esimene kivi on suur ning kiirgab katkendlikku valgust. Teine mina kõhkleb veidi ning asetab siis peopesad kivile. Päikesekollane mälestus vajub talle peale.

On 1. september aastal 1998. Valged astrid ühes, ema käsi teises käes, sammusin esimest korda kooli poole. Mälestuslõng katkeb hetkeks ning siis seisan juba tahvli ees. Kriidist ilmuvad tahvile veidi konarlikud trükitähed – minu nimi. Minu kõrval seisab keegi helesinise kleidi ning blondide patsidega tüdruk. Siis ma veel ei teadnud, et meist saavad head sõbrad ning et lasen oma teisel minal temagi kohta ühe seina laduda.

Rohkem ei anna see kivi midagi. Mälestused on liialt sügavale selle sisse pagunud.

Järgmine kivi on sügisene oranž hall oktoobriaevaga. Kaugemalt kuulutama jäädes tundub mu teisele minale, et ta kuuleb nõrka kellahelinat. Selle kivi lugu on lühike, kuid erakordselt ere. On oktoober. Langenud lehed on värvilised ning sügisene taevahall. Õpetaja saatis meid õue, et korjaksime mõned vahtralehed. Pidime need seinale kleepima. Meie jooksimine parki ning korjasime, korjasime, korjasime... Lõpuks kuulsime, et keegi helistab seda vanamoodsat kellukest, mis meil koolikella asemel oli. Lippasime kooli tagasi ning saime õpetaja käest pragada...

Mu teine mina naeratab põgusalt ning läheb edasi. Ta möödub tumehallidest kohtadest. Mõnes paigas laiutab sile ajatolmu pinnas, mille sisse paljud kivid vajunud on. Ta seisatab ühe kurjakuulutava musta kivi juures ning tõmbab temast välja mälestuse esimesest „kahest“. Nüüd naeratab ta juba eriti laialt ja kivi hakkab värvi muutma. Viha lahtub helgeks mälestuseks ning alles jääb tammepuu lõhn ja päikese hele sära aknaklaasil. Sellised mälestused on tagantjärele hoopis heatahtlikud ja soojad.

Teine mina kõnnib edasi. Möödub teine klass, kolmas, neljas... Ta märkab üht kummalise tooniga kivi ning laseb sellel rääkida. Kivi jutustab sellest, kuidas tulin Loo kooli. Kõik oli uus ja suur ja võõras.

Viies, kuues, seitsmes klass. Kaheksas on halli ja musta täis. Teine mina valib seinast suvalise kivi. See on tumesinine. On külm talvehommik, peaaegu et veel öö. Bussisõit on masendavalt üksluine ning silmad vajuvad iseenesest kinni. Bussiuksest välja astudes saan tuulelt jäise kõrvakiilu. Kooli sisenedes muutub mälestus halliks ning sulab kogu päevaga ühte. Teine mina ei peatu mustade ja hallide kivide juures. Musti on ta juba liialt palju vahtinud ning neid seina sisse vajuma panna püüdnud. Hallid on lihtsalt liiga hallid.

Üheksas klass. Viimane aasta. See osa seinast on värske, vikerkaarevärviline, nalja täis. Kuid säravad toonid vahelduvad tuimade, tuhmide värvidega. Tundub, nagu oleks iga rõõmu eest tükike kurbust, iga pisara eest pahvakas naeru. Siin valitseb mingit sorti tasakaalutu tasakaal. Ajatolm sädeleb filosoofiliselt salapärsedes ümber kivide.

SISUKORD

KOOLIAASTATE MOSAIK.....	4
Armas lugeja!	6
ALGKLÄSSIDE ARGLIK ALGUS...	
MINU KOOL.....	8
ROOSA NÕIAKIVI.....	8
LILLEMELHIKE.....	8
MIDAGI SUVEST.....	9
KOOLIVAHEAEG.....	10
LEHTEDE VÕIDUSÕIT.....	11
KUIDAS TEKKIS SUUR MUNAMÄGI.....	12
KESKASTME KRAPSAMAD KIRJUTISED	
LUMI LANGES.....	14
ELAS KORD ÜKS VAHVA ANGERJAS.....	14
KEVAD.....	15
KIISU.....	16
SULLI.....	16
REIS TULEVIKKU.....	17
KAS HOMSET ENAM TULEBKI?.....	18
TAGASIVAADE.....	19
KUIDAS TEKKISID TÄHED.....	20
KUULA LUGU.....	20
KUIDAS TEKKISID PÄIKE JA KUU.....	21
UNISTUS.....	22
TORMATA HEA POOLE.....	22
HAIKUSID.....	23
MINU ISA.....	25
KIRJUTAB JAANIKA SEPP.....	25
SAATUS.....	27
VERSUS.....	37
KIRJUTAB MAARI SOEKOV.....	39
ELÜ NAGU SEIKLUS.....	39
MÕTISKLUS.....	39
DEEMONI TRIUMF.....	40
KIRI SÕBRALE.....	43
KOLETIS.....	43
LOOMINE.....	45
MIKS INIMESED KARDAVAD ÄMBLIKKE.....	47
VABATAHTLIK.....	49
KESKKOOLI KEERUKAMAD KÄSITLUSED	
PÕGENEMINE.....	54
ÜHENDUS.....	54
KUULA, KELL TIKSUB.....	55
VÄGA RIKAS ON SEE, KELLEL MIDAGI KAOTADA POLE.....	56
SÜGISHALLUS VÄLJAS JA SEES.....	57
ROHTUKASVANUD SISEHOOV.....	58
KÕNELUS ISEENDAGA.....	58
KÕNELUS ISEENDAGA.....	59
PUU ELU, ELU PUU.....	60
ARMASTUSEST, IGATSUSEST JA TRUUDUSEST.....	61
SEE MÕISTATUSLIK INIMENE.....	64
LOOJANGU POOLE.....	66
TAVÄLINE PÄEV.....	67
MIKS?.....	68
ETTEÜTLUSE TEKST.....	69
TAEVASED RÄTSANIKUD.....	70
OO RISTIKIVI, KUS SU KIVIRIST?.....	70
VERINE PIHLAPUU.....	71
HÜÜDJA PIMEDUSES.....	72
UNEDE KURISTIKKU.....	74

Minu teine mina puudutab sõrmega ühte hallimat kivi. See oli unine päev. Olin jälle vaid paar tundi magada saanud ning seisin nüüd pooleldi tukkudes sööklajärjekorras. Kahetsusväärsetel paljud päevad on minu puhul öödele renti maksuma pandud.

Teine mina valib seinast ühe taevasinise kivi. Vahetund. Istusime aknalaual, sõime küpsiseid ja jõime vett. Aken oli lahti – oli esimesi sooje päevi. Taevas oli helesinine, valgete õrnade pilvedega. Üks tennis jalg rippus aknast välja, neli naerust nägu kissitas silmi taeva poole...

Mu teine mina tõmbub tagasi ning suunab pilgu ülespoole. Siin on sein kõrge ja mitmekesine. Mosaik sätendab. Ta astub edasi ning jõuab lõpuks poolelioleva seinaosa juurde. Seal sirab viimne kui kivi, mille ta just hetk tagasi sinna pani. Seal edasi seina ei ole. Seal pole mitte midagi. On vaid ebamäärane, ajatu ja ruumitu koht.

Teine mina võtab ämbri ajatolmuga ning uitab vilistades mööda labürinti minema, ainult selleks, et kohe varsti jälle tagasi tulla. Et panna veel üks kivi seina sisse.

Armas lugeja!

Sa tutvusid just Maari 9. klassis kirjutatud looga “Kooliaastate mosaiik”. Autor jälgis pilti, mille valmimiseks kulus kogu põhikooliaeg. Kindlasti tuli Sulle nii mõnigi detail tuttav ette, kuid tõenäoliselt oleksid Sinu samateemalised värvilised pildikivid või klaasikillud paljuski erinevad ja sootuks teist karva. See ongi tore, et me näeme asju erinevalt.

Omamoodi mosaiigikild on ka Sinu käes olev Loo Keskkooli kolmas omaloominguline almanahh “Loo Hing”, millesse on kogutud meie kooli õpilaste kirjutatud jutud-luuletused aastatest 2002- 2007 ja mis on valminud kooli 20. juubeliks.

“Loo Hinge” järjekordne ilmumine on märk sellest, et meie kooli õpilased oskavad ja tahavad maailma sõna abil elavamaks muuta ja soovivad end kirjutades väljendada. Enamik nendest töödest on valminud tunni- või koduülesandena, kuid on ka neid, mille õpilane on vabal hetkel sahtlisse kirjutanud, sest teisiti ta ei saa, ja nüüd siis lahkelt avaldada lubab. Paljud siinsed kirjutised on pälvinud auhindu Harju maakonna omaloomingukonkurssidel ja vabariiklikel kirjutusvõistlustel.

Seekordsest kogumikust leiad ka Loo kooli laste joonistusi, mis aitavad meie ühist loomingumosaiiki värvilisemaks muuta. Loodame, et leiad “Loo Hinge” lugedes endale meelepärase loo ja pildi ning saad ka ise kirjutamispisiku.

Loo kooli emakeeleõpetajad

Sügis 2007

Yeo

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

ALGKLASSIDE ARGLIK ALGUS...

MINU KOOL

Violeta Osula
I klass
2007

Mulle meeldib koolis matemaatika ja muusikaõpetus. Ma oskan hästi laulda. Mulle meeldib ka lugeda ja kirjutada. Lisaks meeldib kunstiõpetus ja käsitöö. On hea iga päev midagi uut teada saada.

ROOSA NÕIAKIVI

Laura Olek
II klass
2006

Elas kord üks kuri nõid. Nõid elas metsas legendiku lähedal. Kuri nõid oli ükskord teinud suure roosa Nõiakivi. Kõik, kes puudutasid Nõiakivi, olid aasta aega roosad.

Sageli peatusid kivil linnud. Üks väike must linnupoeg, kes kellelegi ei meeldinud tema värvuse pärast, oli kogemata sattunud nõia kätte vang. Nõial oli ka üks kuri kass. Ühel õhtul jutustas nõid oma kassile, kuidas keegi ei oska Nõiakivi vabastada ning kuidas seda teha.

Linnupoeg kuulis seda ja põgenes. Ta läks otsejoones kivi juurde ja lendas õigest august läbi. Kohe surid nõid ja ta kass. Enam ei olnud lind õnnetu. Kõik, kes olid roosad, said oma õige värvi tagasi. Kõik olid õnnelikud kurja nõia surma üle.

LILLEMHIKE

Ander Ott Valge
II klass
2006

Elas kord lillemeheke. Tal olid rohelised silmad, roheline suu ja peas muru. Tal oli sellepärast peas muru, et tal kasvasid peas lilled. Ta oli sellepärast lillemeheke, et kevadel ja suvel käis ta aedades vaatamas, kas lilled on kasvama hakanud. Kui lilled ei ole kasvama hakanud, siis võlub ta lilled kasvama.

Ta käis niiviisi igas aias vaatamas, kas lilled kasvavad. Kui ta veel surnud ei ole, teeb ta ikka seda tööd.

MIDAGI SUVEST

Allan Riener
IV klass
2004

Hommikul, kui tõusis päike,
oli tema sära väike.
Lõunaks tema sära suur –
elama läks linnupuur.

Puuris linnupojad väiksed
laulsid seltsis laulu päiksest.
Järsku tuli kõva tuul,
puhus laulu linnu suult.

Välja tuli kuri äike,
pilve taha puges päike.
Linnukene kohe norus,
istub puuris, saba sorus.

Kaisa Pilnik
III klass

KOOLIVAHEAEG

Hanna Heiste
IV klass
2004

Jõulud möödas,
“tunnad” käes,
vaheaeg on
kohe käes.

Isa-ema tööle läksid,
lapsed magama nad jätsid.
Kauaks jätkus neile undki,
voodis mõnusalt end tundsid.

Lapsed õue küll ei lähe,
sest et lund seal nõnda vähe.
Mõtled nii ja mõtled naa –
mis küll peale hakata?

Lõpuks vastus siiski käes:
liiga lühike on päev!
Sõbra juurde vaja minna,
üheskoos saab lõbu kindlalt!

LEHTEDE VÕIDUSÕIT

Gerli Vaik
IV klass
2006

Oi, lehed jälle lendavad võidu!
Kes, kes küll võidab selle sõidu?
Kas kiire tammeleht sahistades?
Või kaval kaseleht kahistades?

Taevas särav väikene
kuldne sügispäikene
võistlejatele valgustab rada,
endal kiiri sada.

Kiirelt lendavad võistlejad õhus,
endil midagi pekslemas kõhus.
Kuid tuuleiil nüüd appi tõttas,
Värvilisi lehekesi puhudes aitas.

Võitis sõidu kaseleht,
teiseks jäi kiire tammeleht.
Jah, jah!
Said medali mõlemad kah!

KUIDAS TEKKIS SUUR MUNAMÄGI

Kristel Soorand
IV klass
2006

Kunagi ammu oli ühel mehe kuusteist kana. Kõik munesid väga hästi, aga üks kana, kelle nimi oli Kaheteistkümnes, mitte. Tema munad olid alati väikesed. Teised - vanemad kanad, targemad kanad ja uhkemad kanad – muudkui tüütasid teda sellega, et temast peremehele kasu ei ole. Parem oleks, kui ta hakkaks metskanaks.

Alguses Kaheteistkümnen dat see ei häirinud, kuid lõpuks tema kannatus katkes ja ta vihastus.

Kaheteistkümnes sibilis, peaaegu et lendas õuelt kaugele põllule ja istus otse keset põldu. Ootas. Ootas veel natuke ja... mürts!

Teised kanad tulid õue peale vaatama, misasja see kana seal mürtsutab. Neil olid silmad sama suured kui seesama muna, mis keset nisupeavälja asetses. Neil läksid silmad veel suuremaks, kui nägid, kes selle munenud oli. See "keegi" libises mööda muna alla ja astus tähtsalt kaagutades teiste juurde. "Voh selliseid mune munetakse meie juures!" lausus Kaheteistkümnes.

Järgmisel hommikul avastasid nad, et peremees oli kogemata ajanud muna peale mullahunniku. Siis tuli Kuues mõttele, et äkki viskaks kuhjale peale vett ja siis kasvab sinna peale muru. See oli väärt plaan, sest kui muru oli peale kasvanud, siis hakatigi seda mäge kutsuma Suureks Munamäeks.

KESKASTME KRAPSAKAMAD KIRJUTISED

Karina Heinmeets
III katalis

LUMI LANGES...

Hanna Liisa Teder
V klass
2004

Laijärve lähedal lumisel lagendikul laiutas lahke Luise. Luise laiskles liialt.

“Luise, Luise,” leelotas lõdisedes Luise lapselaps Lembit, “lähme laugastele lustima!” Lembit lootis lõbusat laupäeva.

Luise läkski loiult liikvele. Lembit lausus lõbusalt: “Lähme, lähme...” Luise-Lembit lonkisid laukaile.

“Lehmad lüpsmata!” Luise lippas lauta, Lembit läks leebe lauliku Liisi “lossi”. Lembit lausus: “Lao limonaad lagedale!” Leplik Liis laduski limonaadipudelid laigulise linaga lauale. Lembit-Liis lobisesid lilledest, loomadest, luulest, laevaehitusest, lugesid “Linnalehte”. Liis laulis Lembitule lustakaid laulupeolaule. Lembit liialdas limonaadiga. Liis lausus: “Loll Lembit, liiter läks!”

Lembit lidus luksudes Luise lauta. Luise lohutas lapselast.

Lõpuks langes lumi luitunud laudale.

ELAS KORD ÜKS VAHVA ANGERJAS

Teele Hallmägi
V klass
2004

Elas kord lustakas angerjas, kes tahtis võtta elult kõike, mida sai. Ta oli ka perekond: naine Luule, poeg Venno ning väike kisakõri Laine.

Ühel päeval läks angerjas otsima perele ja endale kohta, kus talve veeta. Ta lootis Võrtsjärves leida sobiva paiga. Oh häda! Meie tuttav angerjas oli kalavõrku kinni jäänud. Ta mõtles endamisi: “Minust, elukogenud angerjast, saab kalapraad! Fui!”

Järgmisel päeval tõsteti võrk kaldale. Angerjale hakkas tunduma, et tal saab õhk otsa. Tugevate kätega mees võttis angerja ja veel mõned kalad võrgust välja. Lapsed lunisid, et isa paneks kala veetünni jälgimiseks. Lõpuks said nad oma tahtmise. Peretütar Anne lausus: “Tahaks teada, mis tunne on angerjana elada...” Mart kostis seepeale: “Angerjal on ju palju vaenlasi?” – “Ei ole!” kõlas Annelt vihane vastus ning neiu hakkas angerjat põhjalikumalt uurima. Tahes või tahtmata mõlkus tüdrukul mõttes, et angerjata hakkab tal kole igav. Kalale saab ta rääkida oma muredest, aga kui teda pole – polegi kellelegi endast jutustada. Mart mõtles, et õde on tal aru täiesti kaotanud, sest räägib angerjaga. Kas Anne ikka tahab ise ka saada angerjaks?

12. juunil tahtis isa võtta angerjalt elu, kuid angerjani jooksev Anne kahmas kala ning viskas vette tagasi. Ta läks isa juurde ja hakkas riidlema, et too tahtis angerjasse nuga lüüa. Isa rahustas tüdruku maha.

Möödus aeg ja saabus Anne sünnipäev. Ta sai perelt kingiks akvaariumi. Selles oli kolm kuldkala, lisaks veel mõned võõramaised, kellele ta nimesid otsis. Äkki nägi ta angerjat. Tüdruk jooksis isa juurde. Isa lausus üle näo särades, et see hiigelsuur angerjas, kes praegu Anne akvaariumis ujub, on nende jõest püütud. Anne elas oma akvaariumiga õnnelikult edasi.

KEVAD

Keiu Talivere
V klass
2004

Päike juba kõrgelt käib,
liblikatki olen näind.
Unest ärkab karu,
ei saa miskit aru.

Ülasedki metsa all,
rõõmsalt sirutavad end.
Ootavad, et tuled sa
nende õisi noppima.

Kuldnokk aias vilistab,
kevadet meil kuulutab.
Kõik on rõõmsad, elevel,
et on kevad tulnud meil.

KEVAD

Kairit Rosenberg
V klass
2003

Kui välja vaatad aknast,
ei näe sa enam pakast.
Näed vaid kaunist päikest
ning mitte kurja äikest.

Lumi sulab järvedena,
linnud taevas parvedena.
Lilled maa peal tärkavad,
metsas loomad ärkavad.

Viska kappi talvemantlid,
haara kätte rasked hantlid.
Kanna riideid, mis on kenad,
sest kätte jõudnud ilus kevad.

KIISU

Jaanika Sepp
V klass
2003

Õues kõnnib väike kiisu,
väga kurva näoga Miisu.
Maha jäetud oli kiisu,
kõhnukene kiisu-miisu.

Kiisust hakkas minul kahju,
kütsin soojaks suure ahju.
Panin korvi peale sinna,
ei ta tahtnud ära minna.

Kiisu nimeks panin Päta,
paitasin ta väikest käppa.
Nüüd on Päta minu juures,
kunagi ta kasvab suureks.

SULLI

Margot Anslan
V klass
2003

Küll on tore koer see Sulli:
oskab puhuda ka mulli,
tuba ajab vahel sassi,
täna lõhkus ära tassi.

Kui taga ajab meie kassi,
ei seda pealt näha passi.
Ta naabrinaise jalust jookseb,
nii karistus on tehtud pooleks.

Ei sellest võtnud õppust ta,
vaid ikka tahab karata.
Selline see meie Sulli.
Ikka teen tal kalli-kalli.

REIS TULEVIKKU

Kerli Puusepp
VI klass
2004

See juhtus aastal 2004. Olin siis 12-aastane ja 6b klassi õpilane.

Ühe eesti keele tunni teemaks oli meie tulevik. See tundus väga huvitav. Olen tihti mõelnud, milline võiks olla elu tulevikus, noh, ütleme, et umbes... aastal 2704 või midagi sinnapoole. Minu fantaasia hakkas kohe tööle. Veel sama päeva õhtul magama heites uitasin ma mõtetes tulevikus.

Öösel ärkasin ereda valguse peale. Pistisin pea padja alla, kuid ka silmi kinni pigistades oli valgus ikkagi häiriv. Tõusin istukile ja ehmusin soolasambaks. Meie pisike magamistuba oli täis väikesi rohkonnade moodi olendeid. Nende häälightsus meenutas natuke veesulinat.

Tahtsin karjuda, kuid ei suutnud. Tundsin tugevat tõmmet akna poole. Hoidsin narivoodist kinni, kuid surve kätele oli liiga tugev. Surusin silmad kõvasti kinni ja lasin end kaasa haarata. Viimaks julgesin silmad avada. Kummaline rahu oli minu üle võimust võtnud.

Minu ees seisis mingi kogu. Ta tutvustas end Nipsina. Nipsi polnud ei inimene ega ka loom. Ta oli lihtsalt tehniliselt nässuläinud kogu. Nipsi viis mind linnaga tutvuma.

Linnapeaks oli keegi härra Korton, kes osutus väga sõbralikuks inimeseks. Tema käest sain teada, et koht, kus ma viibisin, oli Loo! Kui muutunud siin kõik oli!

Nüüd kandis Loo Valdaari nime ja oli kaks korda suurem. Tänaval kõndivaid inimesi vaadates tundus esmapilgul, et nad on alasti. Tegelikult see nii ei olnud. Neil olid seljas lihtsalt väga nahavärvi liibuvad riided. Tundus, et ülekaalulisi inimesi tulevikus polegi.

Minu mõtteniidi katkestas mingi plärin. Pilku pöörates nägin, et härra Korton rääkis oma näpuga. Hiljem selgus, et see oli vaid tema mobiiltelefon, mis oli sõrme sisse ehitatud.

Veel mõningatest tehnikaimedest:

- Õpitakse ainult viis minutit. See käib nii, et pea külge kinnitatakse juhtmed. Kui vajutada nuppu, jookseb tarkus mööda juhtmeid ajju.
- Kõik mööbliesemed saab kokku voltida. Võib-olla sellepärast ongi tulevikuinimeste kodud väga tühjad. Ainuüksi diivanit saab kohvrisuuruseks kastiks keerata.
- Televisoorid on kodus seinte ja lae eest. Kui telekas näidatakse ameerika mägede sõitu, siis ajab see üpris iiveldama.
- Kosmosesse sõitmine on igapäevane asi. Selleks kasutatakse lennukitoolist sõiduriista, mida nimetatakse mopedoks. Mopedo on lennukist vähemalt sada korda suurem. Korraga mahub sellesse 600 reisijat ja 85 teenindajat. Sõidu ajaks pannakse reisijad magama, sest suure kiirusega läheks süda väga pahaks. Lõpp-peatuseks on tavaliselt Marss või Veenus, kuhu on ehitatud fantastilised kuurordid.

Nüüd aga tagasi Valdaari juurde. Minu auks korraldas härra Korton piduliku õhtusöögi. See oli omaette elamus! Laual oli kolm kausikest, milles olid eri värvi kapslid. Veel oli laual kann veega. Härra Korton asetas minu ette taldriku kolme kapsliga. Need tuli koos veega alla neelata. Kapslid hakkasid kõhus paisuma ja tekitasid täiskõhutunde. Pidulik õhtusöök möödus kiireti ja oli peagi läbi.

Veidi hiljem märkasin jälle eredat valgust. See kiskus mu endasse. Sulgesin silmad ja neid jälle avades olin oma armsas kodus.

Veel mitmel õhtul mõtlesin selle öö kummalistest sündmustest. Olen kindel, et TULEVIK - SEE ON MEIE PRAEGUSED UNISTUSED.

KAS HOMSET ENAM TULEBKI ?

Hanna Liisa Teder

VI klass

2004

Paks udu kattis puid ja põõsaid. Mööda kruusateed sõites ei olnud näha midagi peale helendava täiskuu. Leonhard pidi kell kaksteist kodus olema, kuid võimatu oli selleks ajaks koju jõuda. Ta võttis telefoni ning valis Larissa numbri. Kahjuks ei olnud levi. Ta pidurdas ning jäi tee äärde seisma. Paari minuti pärast oli südaöö. Peagi silmas Leonhard suurt valget udukogu, mis tema auto poole liikus. Äkki käis pauk ning mees kaotas teadvuse.

Kui Leonhard ärkas, oli päike juba kõrgel, udust polnud jälgegi. Leonhard uuris ümbrust. Ta ei mäletanud, et oleks enne näinud siin suuri pilvelõhkujaid. Kahe kilomeetri raadiuses ei seletanud silm midagi peale hiiglaslikult kõrgete ehitiste. Leonhard käivitas auto ning sõitis edasi. Tal oli väga kõrhe tunne, sest kõik tundus ülimalt kahtlane ning võõras.

Ta vajutas gaasi juurde ja hakkas kodu poole sõitma. Leonhard pidurdas, astus autost välja ja kohendas prille. Nüüd nägi ta pilvelõhkujaid juba lähemalt ning pidi oma ülimalt üllatuseks tunnistama, et need on väga vanad ning seinad ja klaasid on pragunenud.

Äkki tundis mees uimasust ja pähe lõi kohutav valu. Ta vaatas korraks üles ning nägi, et päike kiirgab väga ohtlikult. Paremale kaedes märkas Leonhard, et ta auto hakkab sulama. Mees jooksis ruttu lähima ehitise juurde. Paaniliselt koputas ta ühele lugematutest ustest. Talle ei vastatud. Leonhard ei kaotanud lootust, vaid proovis juba järgmist ust.

Ukse avas kõhetu suure lokipahmakaga lühike naine. Leonhard seletas talle, mis on juhtunud. Naine kutsus ta majja. See oli suurepärane ehitis. Sees tundus kõik samasugune nagu väljaski, ainult päike ei põletanud.

Naine viipas ning Leonhard läks temaga kaasa. Kõnniti kaua ning jutu käigus sai mees teada, et naise nimi on Rosa. Rosa rääkis veel muudki huvitavat. Leonhard ei suutnud jätta imetlemata tehnikat, mida ta nägi, ning ka mööblit oli ta vaimustunud. Küsides, kust kõik need asjad pärit on, jäi ta Rosa naerualuseks. Kui naine ütles, et on aasta 2704 ning kõik see, mida mees nägi, on üsna vanamoodne, pidi Leonhard minestama. Õnneks ta seda siiski ei teinud, kuid ta kõnevõime oli mitmeks minutiks halvatud. Naine viipas Leonhardile ja mees hakkas jälle liikuma.

Nüüd olid nad jõudnud suure akna ette, mida kattis punasest sametist kardin. Rosa käskis mehel mitte karjuma hakata, kui kardina taga olevat vaatepilti näeb. Leonhard lubas, et on vait kui kala. Eesriie tõmmati ära ning mehe suu vajus ammuli. Isegi kui ta oleks tahtnud karjuda, poleks ta seda suutnud – vaatepilt lõi ta lihtsalt keeletuks. Seda halvast mõttes. Akna taga laius suur kõrb nagu lõputu liivakast. Naine ulatas Leonhardile kiikri, et mees kõike lähemalt näeks. Liivas vedelesid hiiglaslike olendite kehad, mis ei paistnud kunagi kõdunevat. Rosa väitis, et need olevat siin juba sada aastat.

Leonhard nägi ka eemal ka maju, lagununud lobudikke, kus keegi ei elanud. Näha polnud ühtegi taime ega inimest. Leonhard küsis, miks see nii on. Rosa vastas, et see maja on ainus, kus on veel elu. Nii olevat olnud see kestnud juba viissada aastat, kuid arvatavasti hääbub siingi kõik.

Leonhard ei osanud midagi arvata. Pea käis ringi ja ta tahtis vaid koju. Leonhardil ei olnud õrna aimugi, millal ta jälle õigesse aega, aastasse 2000, tagasi saab. Küsinud seda Rosalt, sai mees vastuseks, et varsti, kui Leonhardi ajas on päikesevarjutus.

Järsku ohkas Rosa kuidagi väga raskelt. Leonhardil ei jäänud see märkamatuks. Rosa hakkas nutma ja ta ütles, et kardab homset, sest ei tea, mis juhtuda võib. Kõik on nagooni hukule määratud.

Paari nädala jooksul, mis Leonhard Rosaga päikesevarjutust oodates veetis, ei juhtunud veel midagi. Leonhard jõudis õnnelikult koju Larissa juurde. Minevikus ei olnud praegu asjad veel muutunud ning isegi aeg oli sama, mis sel ajal, kui Leonhard tulevikku sattus.

Praegu on sellest möödas juba neli aastat, kuid mees ei suuda juhtunut unustada. Üha enam mõtleb ta sellele, mis juhtub homme. Kas homset enam tulebki?

“Autoportree” süsi
Karmen Timberg
IV klass

TAGASIVAADE

Hanna Liisa Teder
VI klass
2004

Rühkisin kooli poole. Seisin maja ees, mis on mulle juba esimesest klassist peale hirmu valmistanud. Mind vaevas mõte homsest kontrolltööst. Kartsin kohutavalt. Ma värisesin üleni, sest kandsin seljas vaid T-särki.

Paar meetrit eespool seisisid mustad trellid, et sellised nagu mina ei saaks öösel kooli sisse tungida ning kontrolltöid varastada. Haarasin võtmekimbu ja jooksin eesti keele klassi poole. Avasin ettevaatlikult vana roostetanud võtmega ukse. Astusin klassi. Mida ma nägin?

Ilma et keegi oleks kraani lahti keeranud, voolas vesi sulinal üle kraanikausi äärte. Mööda seina roomas kraanikausi poole kolletanud sõnajalg, mis igatses vee järele. Kummutil seisis paberirull. Ta küsis: “Kas kellelgi on nohu?” Kardin rebis lehvivivade volangidega väikese tüki paberirullist.

Vaatasin klassis ringi. Keegi seletas midagi kõva häälega. See oli tõsine vuntsidega mees Johannes Aavik, es püüdis Ferdinand Johann Wiedemannile selgeks teha, et kaslane kirjutatakse ühe, mitte kahe s-iga, sest sõnas on kaashäälikuühend. Andrus Saareste kohendas prille, et “Aktuaalse kaamera” hilis-õhtuseid uudiseid näha.

Loo Hing 2007

Mu silm jäi pidama telerialusel olevatel puust püramiididel, mis olid muutunud hiiglaslikeks, ning seal ronisid Loo Keskkoolis õppivad ja juba lõpetanud õpilased. Üks neist lehvitas mulle, aga ma ei taibanud, kes ta oli.

Arnold Kask mängis tahvlivalgustusega. Johannes Aaviku nägu vajus naerule, kui Lydia Koidula teda tantsima kutsus. Käterätt ning rulood breikisid.

Kell sai kaksteist. Klass vaikis. Lust ja lillepidu oli läbi. Ma seisin ikka veel ukstelävel ning alguses ei tulnud kontrolltöö mulle meeldegi. Siis tormasin õpetaja laua juurde ning avasin kolmanda sahtli, kus ta tavaliselt kontrolltöid hoidis. See oli tühi. Keegi oli minust ette jõudnud.

KUIDAS TEKISID TÄHED

Gerli Vaik
VI klass
2007

Kunagi ammu, kui taevas olid ainult kuu ja päike, oli kuu päikesesse armunud. Kuu piidles päikest, seda ilusat kuldset suurt ja säravat kaunist päikest. Kuidas küll oleks võimalik, et tema, tavaline kuu, saaks päikesele meeldida? Kui kuu sellele mõtles, muutus ta kurvaks.

Äkki turgatas talle pähe, et ta ei pea ju sellest suurest ja säravast päikesest ainult mõtlema: "Lähem õige ja küsin otse, kas mina, tore kuu, temasugusele taevasärrale meeldin."

Kui ta üritas päikese poole minna, ta justkui ei suutnud paigast liikudagi. "No on vast lugu," mõtles kuu, "kuidas ma siis saan küsida, kas ma meeldin talle või ei?" Ta püüdis veel mitu ööd ja päeva, kuni lõpuks sai päikesele nii ligidale, et võis oma küsimuse esitada.

Kuu hingas sisse ja alustas rääkimist väga austaval toonil: "Oo, kaunis särav kuldne päike! Kas mina, tore isand, võiksin teile meeldida?"

"Ha-ha-haa!" naeris päike külmalt. "Kuidas küll sinusugune mõttetu väike kera saaks sulle meeldida?"

Päikese sõnad tegid kuule väga haiget. Ta oli nii ääretult kurb, et nutt kippus vägisi peale. Kuu ei suutnud enam mõelda päikesele ja veel vähem nendele kurjadele sõnadele, mis tema säruga ju kuidagi kokku ei sobinud. Lõpuks hakkaski ta nutma. Ta nuttis nii kaua, kuni terve taevas oli täis tema pisaraid, suuri ja väikesi.

Enam ei püüdnud kuu päikesega suhelda ja igal ööl, kui päike oli loojunud, jäi kuu oma pisaratega üksi. Kuuvalguses aga hakkasid pisarad ilmeilusalt särama. Sellest ajast peale on öösiti meie taevas näha nii kuu kui säravad tähed.

KUULA LUGU

Alex Sander Sepp
VI klass
2007

Elas kord poiss, kelle nimi oli Juhan. Juhan oli tore 5-aastane poiss. Juhanile meeldisid väga vanaema Kuula pannkoogid.

Kord, kui Juhan vanema Kuula juures oli, tahtis ta jälle pannkooke, kuid vanema ütles, et tema ei taha enam pannkooke teha, sest kõik eelmised olid ümberviskamise ajal lakke kinni jäänud. Juhan nurus, et vanaema Kuula õues pannkooke loobiks. Selle jutuga oli vanema Kuula päri.

Kui vanema Kuula õues pannkoogi õhku viskas, jäi see pilvedesse kinni. Sellest ajast peale on taevas kuu. Nime sai taevapannkook vanaema nime järgi.

KUIDAS TEKKISID PÄIKE JA KUU

Kätlin Hundimägi
VI klass
2007

Ennemuiste oli kõik pime. Inimesed koperdasid liikudes ja loomad ehmusid iga krõbina peale. Igaüks magas siis, kui oli väsinud, ja mõni ei maganud üldse.

See tegi muret kuningale. Ta mõtles kogu aeg ja oli seetõttu äärmiselt väsinud. Kord tuli tema juurde üks teener ja ütles kuningale: “Teie Majesteet. Te lihtsalt peate magama.” – “Ma ei saa,” vastas kuningas. Teener oli kuulekas ja lahkus. Ilmus ka teine teener, kes püüdis kuningat magama veenda, aga ka tema ei saanud käskijast jagu.

Ühel päeval ilmus lossi väravate uurde väike poiss. Ta ütles: “Ma tulin kuninga juurde.” Valvurid lasksid ta läbi, sest ta oli väike poiss ega saanud kellelegi liiga teha.

Poiss läks otsejoones kuninga juurde ja pöördus tema poole nii, nagu ta arvas, et peab pöörduma: “Tere, Teie Majonees! Mina ei näe mängida, sest on liiga pime. Kas te saaksite tekitada valguse?”

Kuningale avaldas väike poiss nii suurt mõju, et ta kutsus talliülema, kes saduldas hobuse. Kuningas laskis poisi koju saata ning ise ratsutas erakordselt pimedasse metsa. Ta jõudis ühe koopa juurde, kus elas sõbralik kuldne draakon Golden. Kuningas alustas plaani:

“Tere, Golden! Sa tulid paar päeva tagasi ja kurtsid oma elukoha üle. Mulle tuli meelde sulle täpselt sobiv elukoht.” Ta kutsus Goldeni kaasa oma lossi ning laskis sõduritel katapuldi valmis seada. Kuningas saatis Goldeni koos pagasiga taevasse ühele kivile. Golden pani kohe tule põlema ning asus tegutsema. Kõik oli valge.

Kui Golden magama heitis, kustutas ta korraliku inimesena tule ja kõik oli taas pime. Siis läks kuningas teise, hõbedase draakoni Silveri juurde ja alustas juttu: “Tere, Silver! Sa tulid paar päeva tagasi minu juurde, küsides uut elukohta. Mul on sinule täpselt sobiv elupaik.” Ta kutsus Silveri endaga kaasa. Sõdurid panid katapuldi valmis ja Silver saadeti taevasse ühe kivi peale. Seal pani ta otsekohe oma hämara tule põlema ning asus tegutsema.

Kui Silver magama heitis, ärkas Golden, kui Golden uinus, tõusis üles Silver...

Sellest ajast alates on taevast päike ja kuu.

UNISTUS

Jaanika Sepp
Kristel Puusepp
VI klass
2004

Ma kujutlen end pilvelaeva,
mis sõuab üle laia taeva.
Laev on teel hea haldja juurde,
võlumaailmasse suurde.

See erineb reaalsusest
ja kaugeneb normaalsusest.
Seal suhkruvatist tehtud teed,
nii lõputud ja vabad need.
Maailm täis on sõpru häid
ja koht nii muretuna näib.
Vikerkaar seal jõudu annab,
unistustesse sind kannab.

Äkki toibun kõigest heast,
unistused kaovad peast.
Õhtul kaunil suvekuul
viib unistused mahe tuul.

TORMATA HEA POOLE

Hanna Liisa Teder
VII klass
2005

Tormata hea poole,
andeks anda halvale,
nõiutult kivitrepil
nõutuna seista...
Astuda ülespoole –
libiseda alla tagasi,
igavledes uskuda
iseenda vigasid.
Soovida kõrgemale,
algusest edasi.
Vahel tulla alla tagasi,
vaadata elu veelkord,
pilgata deemonid
näha edu valgust –
vaikuse rikub mure.

HAIKUSID

Kerli Puusepp
VII klass
2006

Punane, oranž...
Kurekolmnurgad taevas
on meie meeles...

Merevee kuma
kuuma tulekera all
on imeline.

Rahulikuna
sirutab taim oma pea
välja mulla alt.

Hõbepilvede
taevarännakutele
anname asu.

Riinu Raasuke
VII klass
2006

On pilved taevas
ta õrnlehesinine
ikkagi on soe

Taas pungad ja uus
vihmausski tasa ta
välja ronib maast

Lühike seelik
õrnas suvetuules ta
vallatust on täis

Jahe sügisvihm
pori ja lehesahin
armastan sügist

Teele Hallmägi
VII klass
2006

Nukker taevas on
talve kõige ilusam
kunstiline teos.

Roheline leht
väreleb järve ääres
ja kurvastab seal.

Sõbralik ja hea
näis mulle see soe suvi,
mis nüüd otsa sai.

Pruun on kogu maa,
päike paistab õrnemalt
läinud viimne lind...

Jürgen Martin
VII klass
2006

Kevad tärkab.
Lootus, mõte elada –
unistada uus.

Sügis pimestab.
Nendes sügisvärvides
otsin lahendust.

Päikene paistab,
loodus kutsub rõõmuga
vaatama imet.

Kurbuses rändan,
jäädes ootama elu,
otsides lootust.

Hanna Liisa Teder
VII klass
2006

Talv

Klaassile jõgi.
Ta imetleb peegeldust
kõrvuni vetes.

Suvi

Heinapall rohus.
Ristikute lõhn rohus.
Imetlen pilvi

Kevad

Valged sirelid
puistavad kauni õie.
Kui lumevaip maas...

Sügis

Vihmased lehed
tahavad tilkuda veest
pisarad silmis

MINU ISA

Kerli Puusepp
VII klass
2005

Minu isa

... on abivalmis. Ta aitab alati matemaatika koduste ülesannetega, kui need on liiga keerulised.

... on aus. Ta tunnistab kohe üles, kui lapse krõpsupakist paar snäkki tema kõhtu on kadunud.

... on heatahtlik. Tema peas ei ole mitte ühtegi halba mõtet.

... on naljakas. Isegi siis, kui meeleolu on ülimalt sant, suudab hea isa lapse palgele naeratuse tuua.

... on hooliv. Pilk, millega ta oma last vaatab, ütleb tihtipeale nii mõndagi.

... on sõnakuulelik. Ta ostab poest alati kommi, kui laps niimoodi käsib.

... on hea kuulaja. Talle pole mingi probleem, kui on vaja kuulata lapse üksikasjalikku ülevaadet koolipäevast.

...on usaldusväärne, Ta ei lobise kunagi salajasi saladusi välja.

...on kannatlik. Ta ootab rahulikult ega kiirusta kuhugi, kui välja minnes on vaja noorel neiu oma soeng korda teha või ripsmed ripsmetušiga uuesti üle võõbata.

Minu isa on hea isa.

LUULET LÄBI AASTATE

Jaanika Sepp
VI – IX klass
2004 - 2007

Vaikus on laul,
millel viisi ei ole.
Eilne on hetk,
mida enam ei tule.

Õnn on tunne,
mis korraks vaid kestab,
mälestus kadunud
sündmustest vestab.

Elu on aeg,
mida nautida tuleb,
kuni igavik meid
oma maailma suleb.

* * *

Väike ämblik akna peal.
Kuidas sa küll seisad seal?
Ise väike, peenikene,
karvane ja täpiline.
Tipa-Tapa sinna-siia
sinu jalad sind nüüd viivad.
Mööda akent ronid alla
pingi peale, tooli alla.
Kuhu paistab rõõmus päike,
paitades nii suur kui väikest,
siis sa tantsid pehmel vaibal -
tuttavad on sul need paigad.
Hüpled mööda voodist, lauast,
osavust see sinult nõuab.
Lõpuks jõuad pesa poole,
kaugelt näed sa siidjaid toone.
Juba märkad – poeg sind ootab,
rõõmsal meelel sind ta vaatab.
Ammu juba ootas koju
emakest see väike poju.
Pea ta ema sülle paneb,
Vaikselt silma looja laseb...

* * *

Vahel on targem mõelda,
mida ütled,
et austada rahvast,
venda, õde.

Vahel on targem öelda,
mida mõtled,
et ei kartuse taha
jääks pidama tõde.

Kui juhtub nii, et ei mõtle,
mida ütled,
võib heast saada halb
ja halvast hea.

Kui juhtub, et saladusse
jäävad su mõtted,
siis kunagi keegi
neist miskit ei tea.

SAATUS

Kas kõigile saatus
on määratud ette?
Kivi kukub vette.
Läheme ajas ette?
Kui juhtub...
midagi
on see siis saatus?
Kas saatus
on kõige tuleva vaatus?
Mille see tingib,
kas halb või hea?
Kes saatusi kingib
ja määrab – ei tea.
Kas saatuse kuju
saab võtta süüks?
Kui vahetaks, ostaks,
maha müüks,
saaks halvema teine,
saaks parema vastu,
kas astuks siis hoopiski
saatuse vastu?

Kas see on saatus, et sa praegu seda lugesid?

* * *

Keset metsa on üksik maja,
mille aknast on kumamas valgus.
Siin pole meil midagi vaja,
siin algab unenäo algus.

Selle väsinud palkmaja seinad
teavad kõike, nad kuulnud on palju.
Kuid siiski see väsinud maja
hoiab saladust kindlalt kui kalju.

Kõike teavad ka iidseid puud
rahus kasvades ümber maja.
Vaikselt sosistab pehme tuul
paitades sammalt, seisates aja...

***

Hommikused kastepiisad,
haljas muru,
hele päike,
täpilised tassid,
aegu näinud kiik,
must põllulapp,
sammaldunud puud,
tolmav kruusatee,
kolisev piimanõu,
värske heina lõhn,
kollane liblikas.
Lapsepõlve mälestused,
mis ei kustu.
Eal.

***

Värvitud lehed
Hääletu tuul
Pisarad põsel
Tumemust kuu
Lombitu tee
Õunatu puu
Seenetu mets
Naerutu suu
Lõputu päev
Otsatu öö
Jääkülmad käed
Jõhker miljöo

***

Sa elad, hingad, sööd,
mõnikord ka magad.
Käid päevast päeva tööl,
rutiinset elu elad.

Kui ükskord tuleb aeg
ja pole midagi teha,
siis mõtted, tunded, raev
täidavad pea ja keha...

Mida ma tegin nii kaua?!
Töö, kool, töö, kool...
Me elame ju vaid korra
ja magada jõuan ma hauas.

Aga parem hilja, kui mitte kunagi
võid sa naerda südamest.
Me ei tea ju iialgi
millal on elupäev viimane.

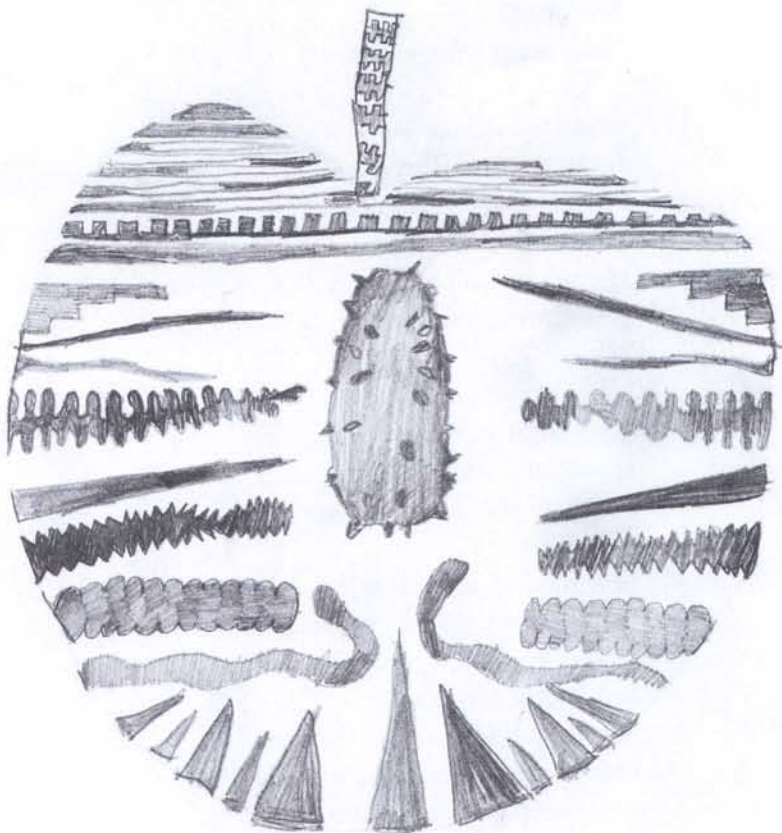

***

Keegi, kes püüab su pilgu ja ärkab,
Keegi, kes kuulab ja kuuleb ja märkab.
Keegi, kelle jaoks kogu muu maailm kaob,
Keegi, kelle jaoks süda meeletult taob.

Keegi, kelle pilgud sind eales ei reeda,
Keegi, kelle juures võib aeg minna mööda.
Keegi, kes toetab, kui toetust on vaja,
Keegi, kes lummates seisatab aja.

Keegi, kelle kõrval võib loojuda päike,
Keegi, kelle kõrval kõik muu on väike.
Keegi, kellest paremat iial ei tea,
Keegi, kes elu jaoks liiga hea.

“Õun” harilik pliats
Sivart Kuristik
VI klass

* * *

Su pilku pilkases pimeduses
näen ma.
Ei, pilkav see pole.
Valge sulgkerge siidja lume sees
on sinuta kõle.

Langeb helves.
Ja teinegi.
Külmalt mängeldes paitavad põske.
Kes ütles, et lumi peab alati olema
külm ja jäine ja röske?

Keha vastu keha.
Nägu vastu nägu.
Miks? Sest nii on hea.
Sellel hetkel on ainult sina ja mina ja lumi.
Ja tunded.
Ning keegi teine ei tea.

Ei peagi teadma,
sest pole ette nähtud.
See aeg ju meile on mõeldud.
Või siis peaks olema.
Ja paratamatult varsti unustus ajaga kohtub
ja hääbuvad vägisi asjad, mis said öeldud.

Julm, kas pole?
Hetk on perfektsuse
äpardunud teisik.
Sest alati jääb ideaalsusest puudu
üks gramm.
Sest mõtled, et hetk saab otsa
ja olevik minevikuks muutub.

Sellepärast ongi raske
hetke nautida,
teda pildistada mõtetesse ja ajalukku.
Mitte seepärast, et see on lühike.
Vaid sundmõtetest,
mis perfektsust segavad
ja tekitavad hetke huku.

* * *

Tundumus,
mis võtab hingetuks, sõnatuks.
Tunne, mis tundeid tapab.
Tunne, mis tundub nii lootusetu,
tunne, mis lootused matab.

Ühtäkki
on kõik nii keeruline
ja mõttetult segamini.
Üritad meeletult
keerata kõike
õigetpidi.

Üritad -
ja lohutad sellega end,
et sa vähemalt üritad.
Mis siis,
et kõik see ei aita...
Et ehk aeg
koos uute hoogudega
vanadest üle saada aitab?

Ei luba endal tunda
seda,
mida tegelikult tunda tahad.
Valusate sundlike pisaratega
kogu kibeduse
surud maha.

Ei taha, ei suuda,
ei saa
rohkem rääkida
sellest, kuidas enam ei jõua,
sest kuulajad ei kuule
ja nägijad ei näe
ja aeglaselt sõudjad kaugele
... ei jõua.

* * *

Ma maalisin mõtetes pildi maast,
kus käinud ma kunagi pole
See pilt on lummas ja jumalik,
ehkki ebareaalne ta pole

Sametjad rohekad lehed
muudab soojaks päikese puude,
õhtune sügav päike
põimib kiirjad joad läbi puude

Elavad vanad majad,
kus aeg teinud oma töö
ning polegi eriti vahet,
kas hellitab päev või öö

Kitsastel kõrgetel tänavatel
on oma tegu ja nägu.
Siin olles võib siiski mõista,
et õnnel on oma nägu

Minutist päev ja päevast aasta -
ei ajalt saa peatumist nõuda,
aga halb on kõigile võõras
ja on aega elada jõuda

* * *

Ma hõljun
üle tähtede ja kuu
üle vee ja maa
paremuse poole.

Ma loodan
et kunagi saabub see hetk
mil õnne ma näen
ja vabalt tunnen end.

Ma tahan
et täituksid mu soovid
nii suured kui väiksed
justkui piisad mu õnnekarikasse.

Ma unistan
ennast kaugele ära
eemale teistest
et puhata kõigest, kõigist.

Ma naudin
hetki mil olen nii kurb kui õnnelik
sest ma tunnen midagi
mu süda on soe.

Ma olen
kui üksik täht avakosmoses
kes naudib, unistab, tahab, loodab, hõljub
üksi
Eikuhugile..

* * *

Tunnist tundi
käime ühte sama ringi,
kinnist ringi,
surnud ringi
elavaid täis... surnud ringi.
Te ei saa aru,
vaadake ringi.
Teete nüüd jah ühe ringi,
silmad lahti, vaatate ringi.
Astute ringi,
pea käib ringi.
Käite sedasama ringi
päevast päeva,
tunnist tundi
ühte sama kinnist ringi.

Ah et mis ringid?
Need ringid, mida te käite
silmad kinni.

Elate ja olete surnud
ja silmad on lahti,
kuigi tegelikult kinni

Maailm magab,
kas tead?
Vaid üksikud mitte,

sest kõik
on liiga hõivatud
vaatamisega ette

Elu on ime,
Ärge öelge, et saate aru,
sest ei saa ja ei oska hinnata

Ei, ta ei ole imeline.
On tõusud, mõõnad
ja igäüks ei saa lennata

Kuid siiski -
Me oleme liiga seotud
Elu elamisega

Ja tegelikult, kurb küll,
me lihtsalt magame
ja siis lõppeb elu suremisega

Võite lugeda
ja mõelda,
et jälle mingi imelik arusaam...

Kuid vähemalt
mina olen püüdnud -
seda ma öelda saan.

Ja teie magate edasi.

* * *

Mul on külm,
sest väljas on talv.
Tunnen end jäätunult
lume all.

Mul on külm,
sest Sind pole siin.
Ei tea, kes sa oled,
kuid oodata piin.

Mul on külm,
sest katkemas ühendus.
Mõista on raske,
mis on selle tähendus.

Mul on külm,
sest aru ei saa,
Mida pean edasi
tegema.

Mul on külm,
sest kõik on nii kõle,
kellelgi sooja ega külma
ei ole

Mul on külm,
küll teil on ka,
kui leiate endid
siit külmununa

* * *

Istun siin, olles võlutud ööst,
söön virsikupunast greipi.
Väljub kontrolli alt mõtete sööst,
mu suu vajaks hädasti teipi.

Jooksen elust ära
koperdades,
veiniklaas käes.

Veinipunane
ja veripunane.
Mulle samane,
aga minust eemal.
Surm veinipunane.

* * *

Ma lendan, lendlen
siin polegi kõrge
ega hirmus. On hoopis hea.
On hea olla kerge
ja tunda, et terve elu
ei käi üle pea.

Itta või edelasse, läände –
mis vahet seal on?
Väljamõeldised...
Elu keeruliseks mõeldised,
utoopilised ning mõttetud –
kas need on tõelised?

Ma lendan, lendlen
hõljun, mõistan, tajun,
et “päris” ja “mängult” piir hajub.
Kas mõtlen välja,
mind mõeldakse välja?!

Reaalsus on kui kivi veepinnal. Ta vajub.

* * *

Mine ära, mine eemale
sinu abi ma enam ei vaja!
Sa jäid lootusetult hiljaks
ja tulid valel ajal.

Miks puudusid sa siit,
mu mõrkjast mustast?
Ma lootsin, et näen sind
sind, kes oled ustav.

Tähendab...pidid olema
ja lubasid, et oled siin mu jaoks,
kuid sinna sa jäidki tulema.
Nüüd soovin, et kõik lihtsalt kaoks.

* * *

Laev läheb minema, rong sõidab ära –
labane masinlik võrdlus.
Ent siiski see ei ole vaid
pessimism ja mõrdlus.

Masinlik on kogu elu
ja see, mis toimub...või ei toimu.
Kõnnime mööda, kuid väsinult ei viitsi,
seega ei saa me aimu.

Tee korra nii, et peatu,
lihtsalt seisata. Las ta jääb.
Praagi välja kõik ebatähtis,
vaata, mis järgi jääb?

Laev läheb minema sinuga koos...
ei jõua paljud sinna.
Ning rong sõidab välja viimsest metroost
siis, kui aeg on minna.

* * *

Kõiksus ja kõiksusetus
vaikus ja selle kaja
nägemine ja selle värvid
maalin seinteta maja

Hingeta inimolend
laul millel puudub viis
raamat kus pole sõnu
ilma korduseta repriis

VERSUS

5 miljardit antud võimalust
puhas joogivesi
siirus ja eksisteerimatu ebaõiglus
ulatatakse üksteisele käsi

Mõista - mõista, kumb on päris, lähtumata otsesest loogikast.

* * *

Õpetatakse mulle
elu mõtet
õpin iga sõna pähe
elan terve elu
ning lõpus saan teada
et õppimisest oli vähe

Kahvatud kiired, tugevad varjud
pulbitsev pärsitud sisemus
Pinnasest allpool kõiksus karjub
mürkjaspunane kisendus

Ühest saab ebavabatahtlikult kaks –
tahtmatult miski murdub
Vabadust võttev otsus vabaduseks
sees mõtteprotsess kordub

Isiksus koorub ja organiseerub
tervikust saab uus ja teine, sinust
Kõikehõlmavana tulevik meenub
ma leian ja väljun minust

* * *

Mäleta mälestust
mälesta mäletust
mäletamata mäletusi mäletamist mitteväärt
mälesta mäletamist mitteväärt mäletusi
mäleta mälesta mälus
mälus ja mõtteis
määratuis võtteis
tõtlikes võtetes mõtetes määra
määramata mõtete piire ja määre
mõtlemata piiridele ja määrustele määrates
määrused määravad mälestamistväärt ja mitteväärt mälestusi
mäletada tuleb mõlemaid mõtteid
mõtetest sünnivad mälestused
mälestusi mäletada
mäletada
põletada
põlata
põlata ja põletada
põliseid põlde ja põlgusi
põdemistväärt põletusi põletada
põlgusega
mäleta.

* * *

Kriitilisuse ots
lõpu algus
tummus ja trots
must valgus

Helendav pime
juveniilne suur
mustvalge ime
puuduv kultuur

Viimseni täis
algseni null
teisena näiv
olen ma hull?

KIRJUTAB MAARI SOEKOV

ELU NAGU SEIKLUS

VI klass
2004

Andres ja Marko haarasid nurgast kotid ja jooksid kähku välja.

Kadri ja Karolin seisid juba aiavärvavas. Nad pidid koos matkale minema. Sihtpunktiks oli kümne kilomeetri kaugusel asuv mets.

“Kõik valmis?” küsis Andres. “Lähme siis!” Noored hüppasid rataste selga ja sõit läks lahti.

Poole tee peal vajus Marko rattal kett maha. “Pagan!” kirus poiss vaikselt ja vinnas oma ratta tee ääres seisva kivi varju, sest lõõskav päike oli väga kuum. Ka teised panid oma rattad sinna. Tüdrukud otsustasid kaugemal paistva maja poole jalutada, sest Markol paistis aega minevat. Andres istus maha ja pistis rohukõrre suhu. Nähes Marko tulutuid katseid ketti uuesti peale saada, hakkas ta lõpuks irvitama. Marko sai pahaseks ja käratas: “Mis sa naerad, tule pane see ise peale!” Enne kui Andres jõudis midagi vastata, ilmus kohale lõõtsutav Karolin.

“Maja... Maja põleb!” ähkis ta. Marko jättis ratta kus see ja teine ning pani maja poole jooksu, Andres ja Karolin kannul.

“Oi, mu mobla aku on tühi!” hüüdis Karolin. Andres viskas talle enda telefoni. “Kus Kadri on?” küsis ta. “Jäi sinna vett tassima?”

Noored jõudsid maja juurde. Karolin rääkis päästeteenistusega, ütles maja aadressi, vastas küsimustele ja nimetas Andrese telefoninumbri.

Peagi hakkas kostma tuletõrjeauto undamist ja juba ilmuski see mäe tagant nähtavale. Maja kustutamiseks kulus umbes pool tundi. Ühel tuletõrjajal õnnestus majast välja tuua väike poiss. Meedikud vaatasid ta üle, õnneks oli kõik korras.

“Ma tegin toas lõket...” tunnistas poiss vaikselt. Tuletõrjuja, kes poisi välja oli tassinud, ütles noortele: “Kui teid poleks siin olnud, oleks see väike poiss sisse põlenud.”

Marko istus murule, Kadri patsutas talle õlale ja lohutas: “Kui sa oleksid kiiresti teinud, siis poleks meid siin... Sõidame parem koju tagasi. Ma arvan, et oleme ühe päeva kohta piisavalt seignud.”

MÖTISKLUS

VI klass
2004

Mida teha edasi? Kuidas vaigistada kurbust, mis ähvardab hinge matta? Ei tea, sest tegelikult polegi ju selliste nukrushetkedega midagi peale hakata – need tuleb lihtsalt läbi põdeda, ent siiski...

Tundub, nagu sammuksin kogu aeg ühe ja sama koha peal. Mitte ühtegi valguskiirt selles suitsuses udus. Mitteühtegi soojalainet jäises külmuses. Miks? Miks on nii, kuigi väga tahad, ei saa? Äkki ma ise ei suuda, ei taha, ei vaevu proovimagi?

Vaatan kaugusesse ja kõnnin, jooksen, järsku kukun...

Kas tõusta üles? On sel mõtet? Pööran tagasi – tühjus. Vaatan silmapiiri, aga ei näe midagi. Küsin endalt, mida paganat ma siin üldse teen. Kui ma vaid teaks?

Silmapiilgu möödudes kaob udu ning maapind kattub kuldse helgiga. Tegelikult ma ju tahan tõusta. Kõik pole kadunud. Ei, kindlasti mitte.

Tulevik ei saa olla tume, pigem värviline, särav ja ettearvamatu, seega ei tule karta. Tuleb vormida unistused oma äranägemise järgi just sellisteks, nagu tulevikku näha tahetakse.

Alati on meis peidus mõni seni varjul olnud valguskiireke, mis nii armsasti südame sooja hoiab. Hoiab ning armastab. Mõtisklus kurbade aegade üle ei tee paha – vastupidi, see aitab hinnata kõike head, mis meid ümbritseb.

Elu pole kerge ega raske, sest pole halba heata ja head halvata. Püüdkem leida endas jõudu näha maailma ilusana, üksnes see annab võimaluse armastada nii ennast kui teisi.

DEEMONI TRIUMF

Suure metsa lähedal elas kord noor puuraidur. Tema nimi oli Dan. Igal hommikul läks ta metsa ja raius seal puid, et nende eest saadud rahaga endal ja oma hobusel hinge sees pidada. Ta võttis vaid nii palju, kui tal hädapärast vaja oli, teades, et mets võib ahnuse eest kätte maksta. Metsa jõud võisid kaela saata rotid või rändrohutirtsud, kes sõid näljastena kõike ja kõiki. Või tulid laanest välja kohutavad olendid, kes põhjustasid külaelanikes seletamatut hirmu.

Külaelanikud hoiatasid Dani pidevalt metsa eest ja rääkisid sellest, kuidas üks või teine oli metsa läinud ja mitte kunagi tagasi tulnud. Dan aga metsa ei kartnud, sest ta käis seal iga päev ega olnud kunagi mitte midagi peale täiesti tavalise laane näinud. Ja sellelgi hommikul saduldas ta oma ratsu, keda ta hüüdis Koidutäheks. Hobune oli uhke tõuloom, pärand surnud isalt. Kiirustamata ratsutas ta külast välja.

Hommik oli kaunis – päike ei olnud veel küngaste tagant välja tõusnud, karjamaadel laius pehme udu, milles kõlksusid rahulikult lehmade kellad. Paistis tulevat pilvitu päev. Koidutäht hakkas üha kiiremini jooksuma. Dan nägi vilksamisi midagi tumedat all orus. Ka Koidutäht oli koletist märganud. Korsates tõusis ta tagajalgadele ja Danil kulus tükk aega, et teda maha rahustada. Kiirel kapakul tormas hobune metsa.

Päike tõusis. Puuokstel läks silmapilguga lahti rõõmus vidin, kustutades mälestuse äsjasest ohust. Linnud ärkasid ja kiirustasid sööki otsima. Dan jättis Koidutähe kastesele legendikule rohtu sööma ja hakkas puude poole minema.

Vaevalt oli ta selja pööranud, kui Koidutäht hirnatas ja minema kappas. Dan tormas talle ehmunult järele. Midagi sellist polnud varem juhtunud, loom hoidis oma peremeest väga. Dan jooksis meeletult... kuid peatus äkki. Hobune oli seisma jäänud ja vaatas alandlikkude silmadega talle otsa. Dan ei osanud midagi arvata, võttis hobusel lakast kinni ja tahtis teda tagasi talutama hakata, kuid jäi seisma. Silmanurgast nägi ta, kuidas midagi punast põõsasse lipsas. “Rebane?” küsis Dan etteheitvalt.

“Sa ehmusid rebase peale?”

“Mina kutsusin ta,” ütles üks teine hääl.

Dan pööras rapsakuga ringi. Esimene asi, mida ta nägi, oli paar suuri rohelisi silmi. Nende maagiast end vabaks raputanud, leidis Dan end seismas vastamisi laane kauneima olendi – haldjaga. Dan oli kuulnud vaid õudusjutte nende vihast ja võimust, kuid mitte kunagi ilust, häälest, ega sõbralikkusest. Koidutäht rapsas sabaga ja hirnatas sõbralikult. Haldjas naeratas ja vaatas mehele otsa.

“Võib-olla sa ei tea Koidutähest mõndagi tähtsat asja.”

“Tean vaid seda, et isa pärandas ta mulle, kui olin väike poiss. Et ta on kõrbede tagant pärit. Ja et ta sööb ebaloomulikes kogustes kaeru.”

“Kas sa pole kunagi mõelnud, kuidas Koidutäht kõikide nende aastate jooksul pole vananenud? Sina oled kakskümmend ja Koidutäht paistab sama noor kui kolmeaastane mära. Oled äkki tähele pannud, et ta pole kunagi väsinud, ennast kriimustanud ega külmetanud? Ometigi on tal külje peal tohutu arm, nagu oleks teda rebinud hiiglaslikud kihvad.”

“Ära mängi, Fara. Lihtsalt ütle talle,” kõlas hobuse poolt.

“Kas ta just...” alustas Dan, kuid Fara pani talle sõrme suule. “Kuss. Kuula. Palju aastaid tagasi, kui su isa oli noor, valitses kõrbetagusel kuningriigis nõidšamaan Tai Cher. Need, kes talle vastu hakkasid, ta tappis. Kuuldused Tai Cheri julmusest ja oskustest jõudsid noore maagini, kelle nimi oli Sol. Pärast pikka rännakut jõudis Sol Tai Cherini ning võitis ta. Kuid viimase hingetõmbega langetas šamaan Soli peale needuse, mille tulemusel võttis maag looma kuju ning öösiti ilmutas talle end koletis, kes rebis tema kehasse uuesti ja uuesti haava. Piin kestis, kuni Sol suutis end hetkeks moondada inimeseks ning võita koletis. Pärast seda olid mõlema meeled jõud raugenud ning, suutmata võtta uuesti inimese kuju, pidi Sol kaua elama hobusena. Sa saad juba aru, kuhu ma tüürin. See maag, see hobune, on Koidutäht. Koletis aga kogub jõudu. Olles seni vaid varjude riigis kiratsenud, tahab ta nüüd tulla uuesti maa peale. Koidutähe jõud pole veel täielikult taastunud. Koletise armee võtab iga aastaga järjest rohkem vormi. Üks deemon hiilis täna juba su küla karjamaadel ringi...” Fara ohkas.

“Me peame Koidutähte aitama.”

“M... mina?” kogeles Dan. Midagi sellist polnud ta küll oodanud.

“Sina oled Tai Cheriga.. väga lähedas suguluses. Su isa oli ta lapselaps. Kuigi perekond oli ütlemlata õnnelik, kui julmusest lahti saadi ja loitsud unustati, kannab sinu veri siiski edasi iidset tarkust. Vaid sina suudad koletist taltsutada.”

Elu lõpuni ei suutnud Dan meelde tuletada, kuidas ta oli nõusse saanud võitlusse astuma. Seda ei suutnud ta meenutada ka nüüd, hoides tõrvikut ja kahtlast pulka, millest Fara väitis välja purskavat mürgiseid tulekeeli. “Draakoni hingus”- nii seda kutsutakse.

Koidutäht oli enda õlgadele võtnud raske ülesande meelitada koletis paika, kus kunagi oli toimunud needmine. Raske seepärast, et koletis viibis endiselt varjude riigis. Riigis, mille värav oli kümneid miile maa all. Kuid Sol saab hakkama. Peab saama.

“Koidutäht, kus sa oled... Appi!” mõtles Dan, jälgides pimedust tõrvikuvalguse ümber. Õnneks oli seal ka Fara, olgugi haavatud ja väsinud, kuid siiski Fara. Selg selja vastas jälgisid nad ümber tulevalguse sõõri keerlevaid silmi. Juba astus üks pimeduse olend valguse kätte. Tiibu kokku voltides pilutas nahkhiiresarnane suur elukas valguse käes silmi. Talle järgnesid teised. Tihe ring tõmbus koomale. Dan tundis, et ta ei saanud enam hingata, miski nõõris ta kõri kinni.

“Pea vastu,” sosistas Fara. “Nende hingeõhus on mürki, mis tungib verre. Ära mind nüüd siia üksi jäta!”

Dan raputas ennast uimasest olekust vabaks ning tõmbas mõõga välja. Faral oli nool juba ammu vibukeelele. Esimene deemon paljastas kihvad ja valmistus sööstuks. Kuid miski oli viltu. Deemon sattus segadusse. Kas Isand oli end pimedusest lahti rebinud?

“Kuula!” hüüatas Dan. “Kabjad!”

“... Ja ulgumine. Nad on kohal.”

Deemonite sõõr nende ümber lagunes. Vihkamist täis pilke saates taganesid nad oma urgastesse maa südames. Ulgumine tugevnes.

“Mäletad sa loitsu?” päris Fara murelikult.

“Jah.”

Nurga tagant sööstis välja Koidutäht, valge keha pimeduses helendamas. Viimase pingutusega kappas ta Dani ja Fara juurde.

“Mu keha on väsinud, kuid vaimul on veel jõudu. Kasuta seda!” lausus ta.

Dan tundis energiat kasvamas, ta tundis end suure ja võitmatuna. Tunnelist, kust Koidutäht oli tulnud, tuli nähtavale midagi kollast, külma ja voogavat. Udu... Surnute udu. Udu, mis käib deemonite ees. Ja seal ta tuli. Kuid koopast sammus välja... Dani isa!

“Ei lähe läbi!” karjus Dan vihaselt. Ta tõstis käed kõrgele. Pomisedes järsku nii tuttavaid, kuid siiski võõras keeles sõnu, tundis ta energiat järjest kasvamas. Isa karjatas ja vajus kokku, käis sähvatus ning tema asemel seisis koletis. Aukuvajunud silmad, pikkade küünistega käed, moondunud käsivarred ning jalad, selja taga kõrgumas paar hiigelsuuri nahkhiiretiibu...

“Isand...” kõlas sosin. “Sina ei ole mu isand...”

“Dan, loitsu!” karjus Fara, püüdes Koidutähte elustada.

Isandatrikk ei õnnestunud. Lootuseks jäi vaid viimne loits ja Draakoni Hingus. Koobast täitis valge kuma, kui Dan hakkas lausuma iidseid sõnu ammu unustatud keeles. Koletis langes kokku, vääneldes valudes. Surunud piina alla, üritas ta jõuda Danini, et kista tükkideks see, kes teda tappa üritas.

Dan pigistas silmad kinni ja suunas pulga otsa deemoni poole. Pealtnäha nii väiksest asjast leekisid välja sügavpunased tuleleegid. Olendi viimane karjatus täitis koopa kõik praod ning pani põranda värisema. Tema küljest lendas läbi tule tuhatükke ning peagi polnud järel muud kui hunnik tuhka ning hingemattev kärsahais.

Koobast täitis uus, hele valgus. Koidutäht muutus läbi valguse ja varjude mängu inimeseks. Kuid ta oli vana, väga vana. Ta oli... surnud. Dan tundis tema hinge vabanemas ja koopast välja lendlemas. "Aitäh..." kuulis ta tuule sosinat. Koobas värises ja laest kukkus kive. "Fara! Me peame jalga laskma! NÜÜD!" karjus Dan. Nad rohkem koperdasid kui jooksid läbi tunnelite koopasuu poole. Fara haav veritses ning Dan oleks mitu korda äärepealt teadvuse kaotanud. Kuid nad jõudsid välja, ning deemon ja tema käsilased jäid igaveseks hallide kivide alla peitu.

Igaveseks, järgmise korrani...

***

"Kiisu! Kiisskiisskiiss!"

Väike tüdruk seisis vanaema maja ees trepil ja hoidis käes kaussi lihatükikestega. Uksest tulev kollane valgusjuga langes majaesisele murule. Tüdruk vaatas ootavalt ringi. Sirelipõõsastes sahistas miski salapärase ning õine taevast oli must.

"Kiisu?" Ta pani kausi maha. "Ma jätan su söögi siia, kiisu... Seal sa oledki!"

Kõhn hallitriibuline kass jooksis maja nurga tagant välja, heitis ettevaatliku pilgu tüdrukule ning asus seejärel aplalt liha kallale.

"Kus sa käinud oled? Sa oled nii räpane. Ja kassid pidid veel puhtad loomad olema!"

Tüdruk istus trepile ja vaatas, kuidas triibuline liha hävitas. Kui viimane tükk oli näljasest kassikurgust alla läinud, sügas tüdruk kassi kõrva tagant ja pidas talle väikese loengu kasside hügieeni kohta. Kuid kassi kollased silmad olid suunatud tüdruku selja taha. Millelegi koridori lae nurgas.

Tüdruk tundis, et keegi jälgib teda. Kõik inimesed mäletavad oma lapsepõlvest sellist kummalist tunnet. Et keegi jõllitab sind selja tagant pingsalt. Ja kui sa ümber pöörad, pole seal kedagi.

"Mida sa vaatad, kiisu?" Tüdruku hääl värises. Ta pööras ümber. Kurgust ei tulnud häält, jalad ei tahtnud liikuda. Laenurka liibunud kummaline olend vaatas talle oma põhjatute, läiketa silmadega hingepõhja. Tüdruk ei suutnud end liigutada. Verised küünised olid jätnud laevärvile punased jäljed. Ta kuulis oma peas sosinaid, mida kõrvad kinni ei püüdnud. Nurk koos Olendiga tõmbus lähemale, kuni täitis kogu aja ja ruumi, kõik mõtted, tunded, mälestused...

"Mis on, miks sa nii kiiresti räägid? Rahune maha!"

"Appikene, laps! Neljas kord sellel nädalal!"

"Seal ei ole mitte midagi!"

"Seitsmeaastane ja ikka kardab kolle!"

"Kasva suureks!"

Kusagil tüdruku hingepõhjas käis väike plöksatus. Miski tema sees kustus ning täiskasvanute maailm oli teda valmis avasüli vastu võtma. Sest kõik me ju teame, et mitte mingisuguseid Olendeid pole olemas. Pole kunagi olnud ja ei saa ka olema.

KIRI SÕBRALE

Sa seisad kuristiku serval. Ausalt öeldes oled Sa ise end sellesse mässinud. Keegi peale Sinu ei teinud neid saatuslikke valikuid. Sellest hoolimata ei ole Sina süüdi. Sa ei teadnud. Sa ei mõistnud, kuni oli juba liiga hilja. Sa tead seda.

Nii raske on tundeid paberile panna. Neist kaob soojus ja kõik muutub hoopis teistsuguseks.

Ükskõik kui palju me ka ei tahaks, minevikku ei ole võimalik muuta. Minevikuraamatut ei saa hävitada, kuid selle saab sulgeda. Sinu ees on tulevik. Tühjad lehed. Kõik oleneb Sinust, millise käekirjaga, milliseid sõnu sinna kirja paned.

Tahan, et mõtleksid elu peale. Ära kiirusta endalt seda võtma. Sukeldu enne mälestustesse. Aega, mil said veel rahulikult magada. Mõtle inimestele, keda Sa armastasid, ja kes Sind armastasid. Päikesepaistest ja kuuvalgusest. Keskõisest metsast ja piknikutest päikesetõusul. Rõõmust, kurbusest, vihast, armastusest. Meenuta nii head kui halba, sest üheta pole teist.

Tean, et arvad, et väljapääsu ei ole. Kuid usu, see ON olemas. Kusagil meeleteite tolmu sisse matunud, unustuses ja kasutamata. Tee selleni peitub sinu sees.

Sa armastad merd. Mõtle siis elust kui merest. Nii palju on sarnasusi. Vahel on see hall ja igav, iiveldamapanevalt aeglane loksumine. Vahel säravad selle kõige kaunimad vahused laineharjad päikesepaistest. Iga lehele mõõnale järgneb tõus, igale tormile vaikus. Sinu ülesanne elus on torm üle elada. Leia see õlekõrs, millest kinni hoida, kuni maru raugneb. Mitte põhja vajuda ega alla anda. Sa oled küll allpool veepinda. Otsuse hetk on käes. Kas Sa annad alla või sipled pinnale? Kõik on ju sinu teha.

Ära mine lihtsama vastupanu teed. Oled seda alati põlanud. Ja sa tead hästi, et endalt elu võttes teed sa ainult haiget neile, kes sind armastavad ja ainult heameelt neile, kes sind vihkavad. Inimene sünnib siia ilma nuttes. Siit lahkuma peaks ta naeratusena. See ongi ju nende vahepealsete aastate mõte.

Tea üht. Ükskõik mida Sa ka ei valiks ega teeks, minu südamesse jääd igaveseks. Ja elada nende südames kes armastasid sind – see on mitte surra.

Hüvasti igaveseks – ehk näeme veel.

KOLETIS

Igal pool olid vaid pimedus, vesi ja ulguv tuul. Ühes suure koopa paljudest harutunnelitest istus poiss laternaga. Ta värises ja tõmbas õhukest, luitunud mantlit enda ümber tihemale, lootes peletada aeglaselt, kuid kindlalt lähenevat külma. Magama ta ei tohtinud jääda, seda John teadis. Iga hetk pidi kohale jõudma tema sõber Christian. Korruga kostis pimedusest kile, läbilõikav karje. John teadis, mida see tähendab. Ta tõmbas oma mõõga välja ja taganes vastu külma, kuid kaitsvat koopaseina. Vähemalt sellest küljest ei saanud nad teda rünnata. Peagi märkas ta paari külmkollaseid silmi teda vahtimas. John tõstis luerna pea kohale ja võitis mõõga paremini kätte. Nüüd oli see siis käes. Pimedusest sööstis välja pube olend, ta näenutus karje, kuid oli kohutavalt moonutatud. Kurnasest, ilmselt hea südamega loom, tema oli saanud koletsi, pimeduse, teener, kes oli saadnud oma isanda poolt leidma, püüma ja tapma.

Ta hüppas Johni poole, laigud silmad hiiglaslik ja häirivad tervil. John oli kuulnud, et kui mõni selline olend elab siin, peaksid hoiduma, kuid ta ei saanud aru, miks. Kui see haavadesse ei sure, muutub see saatuslikuks. Mõned neist, ajades vaid oma isandale ja rippes sünni murest ja lootust. Üks sellistest oli kurnas, ta näenutus karje, kuid tema oli saanud jõuata inimese peitu. John vaadatas, et maksab laite, mõeldes vitsil, et laegi enant, et peaks üle elama sellist asja nagu tema.

Johnil õnnestus mõõga vastu võtta suur hary laia, kuid oli lihtsalt too alla ei andnud. Ta hüppas ilmselt, seeläbi rükkis ta eesmärgile jõudnud, kuid Johni võltsis ühe ära, ta mõõk aga lendas eemale.

Loo Hing 2007

Koletis ajas end korraks tagajalgadele ja vaatas rahulolevalt oma saaki. John taganes, kuid sein tuli vastu. Sama sein, mis teda kaitsma pidi. Ta lood oleksid üsna täbarad olnud, kui järsku poleks pimedusest välja vihisunud kaks noolt, mis olendile pähe tungisid. Kaljunuki tagant hüppas välja lõõtsutav Chris.

“Sa jõudsid!” hüüatas John. Chris ähkis vastu: “Äärepealt poleks jõudnud. Kui karjet kuulsin, olin alles koopasuus. Sul paistis halvasti minevat?”

“Alati kui ma neid koletisi näen, tuleb mulle mu pere meelde, mu vend, ema, isa... isegi mu koera ei jätetud ellu...” nuuksatas John. Chris istus tema kõrvale. “Mina olen veel alles,” lausus ta vaikselt. “Jah,” naeratas John. “Tule, me peame täna veel kaugele minema.”

Kaks sõpra tõusid ja kadusid pimedusse, tasuma verevõlga. Kuidas neil läheb, seda otsustab saatus.

***

Hakkab valgeks minema. Koidueelne jahedus poeb riiete vahele, paneb kergelt värisema. Selg toetatud vana tammepuu vastu, istun suletud silmadega. Tunnen kastemärga rohtu käe all. Rohu sees on üksik valge õis, nii õrn ja kaunis. Jõuetult silitan hetke teda. Tal on elu veel ees.

Hingan vaikselt. Mul ei ole valu. Mulle pole valu vaja, ma tean isegi, et pean selle maailmaga hüvasti jätma. Tuul paneb rohu lainetama. Puulehed sahisevad õrnalt. Läheduses pole ühtki inimhinge. Keegi ei silita mu pead, keegi ei hoi mu kätt. Mitte keegi ei sunni mind lamama ning vahtima valget lage.

Minu valgeks laeks on pilvitu sinitaevas. Minu laelambiks on tõusev päike, mis paneb taeva õhetama. Minu seinteks on silmapiir ning minu surilinaks saavad uduloorid. Surmaingliks saab mulle must ronk. Viimset laulu sosistab vana tamm.

Siin ma sündisin ning siia tulin ma ka surema.

Tuul sasib soojalt mu juukseid, paitab pehmelt mu põski. Õhus hõljub pehme heinalõhn. Siin väljal on nii ilus...

Surun käe vastu oma tõusvat ja langevat rinda. Peaaegu jääb märkamata, et hingamine nõuab juba pingutust...

Ronk keerab pea viltu, vaatab mulle otsa ja tõuseb siis lendu. Jälgin, kuidas ta lahkub minust. Koos temaga tunnen lahkumas oma hinge. Ma tõusen lendu, jah, ma lendan siit ära.

Hüvasti, tamm. Hüvasti, sinitaevas. Hüvasti, maailm... Näeme veel.

***

Esimest korda üle tüki aja kriiksatas vana maja roosiornamentidega raudvärav avali. Esimest korda üle tüki aja kostsid rohtukasvanud sillutisel sammud. Esimest korda üle tüki aja silmitses keegi neid tolmuseid aknaid, mille taga keegi kunagi elas. Seda kinninaelutatud ust, millest kunagi käisid sisse ja välja inimesed. Esimest korda üldse võttis keegi kätte ja hakkas sealt uksest naelu välja kangutama. Poole tunni pärast astus keegi esimest korda üle pika aja sealt uksest sisse ja vaatas ringi.

Kõik oli tolmune ja veidi segamini. Paistis, nagu oleksid viimased elanikud kiiruga lahkunud, või hetkeks ära läinud ning mitte kunagi tagasi tulnud. Esikus rippusid mantlid ning kingariiuksid olid sussid ja kingad. Vaip oli veidi kortsus, nagu oleks keegi seal komistanud ning edasi libisenud. Esikunurgas oli suur madal korv, milles ilmselt magas kunagi koer. Seina ääres oli paar lillepotti, mis sisaldasid purukui-va mulda ning kuivanud taimi. Paremalt oli uks, vasakul oli uks, ees olid trepp ja koridor.

See keegi avas paremale viiva ukse, mis avanes kööki. Ta astus pika sammuga akna juurde ning tõmbas kardinad eest. Esimest korda üle pika aja tungisid päiksekiired kööki ning tõid hetkeks tagasi mälestuse sellest, millest praegu on järel vaid vari. Köögilaual lebas avali ajaleht ning selle peal prillid. Sealsamas kõrval oli kaks punast, valgetäpulist kruusi. Pliidil olid kastrul ja pann, kraanikausis nõud.

Laua all vedeles üksik, nukker karumõmmi.

Tulija võttis karu üles ning pühkis tolmust puhtaks. Vaatas hetkeks nukratesse, tühjadesse silmadesse. Mõmmid endiselt käes hoides läks ta esikusse tagasi, ning sealt trepist üles. Koridor. Teine ja viimane uks vasakule. See avanes südantlõhestava kriiksatuslega. Tundus peaaegu, nagu oleks keegi karjatanud, kuid kõik jäi vaikseks.

Ta ei astunud pikka aega sisse. Paar minutit ei suutnud ta isegi silmi tõsta. Ta kallistas karu ning pisarad muudkui voolasid.

Lõpuks vaatas ta toas ringi. Väike voodi, hamstripuur, kassipoegadega kardinad, kirjutuslaud, millel endiselt lebasid lapse joonistused päikesest, pilvedest ja veidi kandilistest loomadest. Ta sammus jõuetult voodi juurde ning vajus nuuksudes sinna istuma.

Ta oli püüdnud õigeks ajaks tulla, kuid jäi hiljaks.

LOOMINE

VIII klass
2006

Maailma serval, valguse piiril uinusid kaks tillukest nõrgalt helendavat draakonit. Nad istusid punastes tugitoolides, ümbritsetuna täielikust vaikusest. Jõllitav päike oli tuhm ja kaugel. Külma ja osavõtmatu kui kuu. Tuul keerutas üles punast tolmu toolijalgade vahel.

Draakonite taga oli tühi punane silmapiir. Nende ees olid järsak, udu ja pimedus.

Möödus aeg, palju aega, kuid päike ei liikunud ega draakonid pööranud pilku nende ees lasuvalt rahulikult pilvemassilt.

Lõpuks keerutas tuul viimast korda. Pilvedest kerkis üksik valguskiir. Draakonid pilgutasiid silmi ning raputasid kehalt tolmu, hakates jälle heledalt särama.

Valguskiir laienes, kogus jõudu ja muutus võimsamaks. Päike lahvas põlema ning vajus silmapiiri taha. Hetkeks oli näha tähti.

Valgus purunes kildudeks ning draakonid pudenesid kuldseks tolmuks. Killud said tiivad ning muutusid liblikateks. Iga liblikas haaras kuldse tolmutera ning lendas ära oma tähe poole igavikus.

Ning sügavusest kostis hele lapsenaer, mille saatel draakonid tõusid tolmust ja vaikus langes taas kord maa peale.

Tuul keerutas üles tolmu toolijalgade vahel.

***

VIII klass
2005

Ma ei tea, mitu korda olen ma seisnud siin järsakul ja vaadanud alla mäslavatesse lainetes, mis paistavad siit kõrgeltki võimsad. Hämmastav, milliseid jõude on olemas ja mida need põhjustada suudavad.

Tihti tunnen vastupandamatut tõmmet serva poole. Mind närib vajadus teada saada, järele proovida. Mis juhtub, kui hüppan? Kui võtan selle ühe väikese, nii tillukese sammu igavikku? Lained vaid uhkustid edasi, edasi... Nagu nad on uhtunud aegade algusest peale. Võib-olla oleksid need lained veidi aega punased, kuid mitte kaua. Ja siis oleks kõik samasugune. Vaid rada siia järsakule rohtuks ja kasvaks kinni.

Tõusen uuesti. Kõnnin aeglaselt servani. Mu paljad varbad vaatavad üle ääre ja saadavad alla paar kivikest.

Kas mu hing jääks siia või lendaks minema? On see nagu uni? Kas on olemas hauatagune elu või jääb mu vaim minu kehasse, mis kõduneb? Kas ma jään oma kesta, et muutuda mullaks ja tunnistada, mis toimub siin, selles maailmas kuni igaviku lõpuni? Saan ma uue kuju puu, linnu või loomana? Või sünnin ma uuesti, uues ajas, uues kohas?

Küsimusi on nii palju. Liiga palju. Kõik peitub vaid ühes sammus. Selles väikeses. Ja hetkega saaksid kõik küsimused vastuse.

Üksik kajakas lendab üle mu pea ja kuulen taas seda nukrat hüüdu. Ta teeb ringi ja maandub oma pessa...

Õigus, mis saab inimestest, kelle ma seljataha jätan? Kas nad leinavad mind? Ja kui kaua? Kas ma lähen neil paari aastaga meelest?

Jälle küsimused.

Vastus tundub lähemal kui kunagi varem. Vaid üks samm.

Üksainus...

***

Sadas. Meri oli tormine ja hall. Pangal puhus lõikavkülm tuul.

Deora seisis järsaku äärel. Ta märgasid tumedaid juukseid sasis tuul. Õhuke valge kleit liibus vettinuna ihule. Ta käed olid üles tõstetud ja suu avanenud hääletuks karjeks.

Keegi ei tulnud talle järele. Keegi ei kiirustanud mööda kinnikasvanud rada paepanga poole, mille all möllasid vahutavad veed. Keegi peale tema ei olnud tulnud siia paika aastaid. Ja mitte kunagi pärast seda, kui üks noor naine end siit alla heitis.

Seda naist oli painanud küsimus. Ja ta oli sellele leidnud vastuse.

Deora ei kahelnud, et oli.

Kõik peitus vaid ühes sammus.

Ühesainsas.

Hämar mets kohises. Hallidest pilvedest langes puudele sünget vihma ning äike rullus üle taeva. Kõik olendid metsas olid peitu pugunud, uinunud. Peale ühe.

Athas tormas nagu meeletu läbi tiheda alusmetsa. Ta järgnes peaaegu nähtamatule rajale, mis lookles iidsete puude vahelt mere suunas. Maapind tõusis ja lainemüha valjenes.

Poiss jõudis metsaservale.

“Deora, ei!”

Karje lõikas läbi õhu. Athas tormas edasi. Jalad tundusid kuhugi kinni jäävat, süda jättis lööke vahele, kuid tüdruk vaid venis lähemale. Deora viibis otsekui transis, ta silmad olid klaasistunud ning vihm mööda nägu alla voolamas. Athas seisatas tema kõrval ning suunas pilgu horisondile, lootes tabada seda midagi, mis oli temale alati nii arusaamatu tundunud.

“Ei,” sosistas ta, haarates tüdruku jääkülmad värisevad käed enda omadesse. Ta tõmbas Deora õrnalt, kuid kindlalt servast eemale.

“Ta on läinud. Sa ei saa sinna enam midagi teha. Lase see minna. Lase minna.. Deora...”

Ta surus tüdruku väriseva keha enda vastu ja suunas oma silmad tema omadesse.

“Lase minna.”

Athas – Rõõm

Deora – Pisarad

keldi keelest

MIKS INIMESED KARDAVAD ÄMBLIKKE

VIII klass
2006

Kaua, kaua aega tagasi oli Maa elupaigaks kahele suuremale rassile. Ühed olid rõhutud, kaitsetud ja nõrgad. Teised olid rõhujad – tugevad, kiired ning halastamatud tapjad. Need rõhutud olime meie, inimesed. Rõhujateks olid hiiglaslikud ämblikud, kes tapsid ja hävitasid meid kui kärbsed. Me kartsimise ja vihkasime neid, oskamata neile vastu seista. Ajad olid kohutavad.

Vaikselt, peaaegu märkamatuks tekkis vaevatud inimestes iseteadvus. Meeleheide muutus raevuks. Seni laialipillutatud ja peitu pugenud inimmassid hakkasid mässama.

Üks tark muldvana ämblik nägi oma rassi võimu lõppu ette. Ta kuulutas seda kõikjal ning püüdis teisi uskuma panna. Kuid teda võeti vaid kui apokalüptilisse seniilsusesse langenud isiksust. Tema üle naerdi. Inimesed olid ju nõrgad, ega suutnud nendesuguseid võimsaid kiskjaid kukutada.

Ja siis tuli vastuhakk. Inimesed tulid kokku, pidasid nõu, arutasid plaane ja lõpuks ründasid. Ämblikud olid küll suuremad ja tugevamad ning pidasid end ka targemateks, kuid nad olid tohutult isekad. Nad ei suutnud võidelda koos ning neil polnud taktikat. Ja inimesi oli rohkem.

Üksteise järel tapeti inimrassi hirmuvalitsuse all hoidnud võrgupunujad nende nõrkade orjade poolt. Viimane ellujäänu oli end seni varjanud seesama vana selgeltnägija. Ta munes ühe suure muna, millest koorus miljoneid tillukesi ämblikke, kes pagesid igasse ilmakaarde laiali, peas kumisemas nende mõrvatud veresugulaste viimased karjed.

Kuigi hiidämblikke enam ei eksisteeri, on vana hirm süiski alateadvuses veel alles. Väikesed kättemaksuhimulised ämblikud aga koovad varjudes võrke ja peavad plaani...

***

Ma olen sinu sees. Ma olen sinu leiutis. Ma olen hääled su peas. Sa kardad mind. Ma hirmutan sind. Sa ei saa mind tappa. Tappes minu, sured ka sina. Ma olen su ettekujutus. Ma olen su reaalsus. Ma tunnen iga su tunnet. Sa jagad minuga iga minu emotsiooni. Sa oled mu ohver. Sa vihkad mind. Ma armastan sind. Ma olen sind muutnud. Ma ei lahku. Ma olen sinu sisse sügavale juurdunud. Ma olen osa su minevikust, olevikust ja tulevikust. Ma teen sulle haiget, sest surud mind alla. Sa peidad mind. Ma tahan välja tulla. Sa oled tugev, kuid mina olen kannatlik. Sa oled kalju ja mina olen vesi. Ma vormin sind. Ma painutan sind. Ma teen sulle haiget. Teen nii, et sa minust aru saaksid. Sa saad aru, et sina oled mina ja mina olen sina.

***

Hetkega läks kõik tumedaks ja süsimustad varjutasid taeva. Udu hajus, paljastades sünged, elatud tasandikud. Helesinine valgus paitas õrnalt liblikate tiibu, jättes nende moondunud kehad pimedusse, tuues välja vaid kõige kaunima. Kaugelt alt, sügavikust kostis piinatud röökimist, huilgeid, ebainimlikku ulgu. Süsimustad juuksed lehvisid jäises tuules, mille iilid rebisid kaasa veel ühe õnneliku liblika pimedusest. Hetkeks vaatas mu pilk sellele järele, igatsedes lennelda üle nende mustade tasandike, kuid reaalsus sai minust võitu. Ometigi sirutasin hetkeks oma kahvatud, kõhnad käed kõleda päikese poole ning palusin. Mitte miski ei vastanud. Mitte miski peale igavestena lõõtsuvate tuulte. Astusin paljaste jalgadega mööda külma klaastreppi allapoole. Tulin tundmatusest ning läksin igavikku. Silmad olid suletud, siiski teadsin äkki, et mind jälgitakse. Kalgid hallid silmad puurisid mind, suutmata veel tungida mu mõistusse. Tundsin kergelt võbelust õhus ning juba paiskusin külmale klaastrepile, kaitstes oma poolikut hinge laksuvate lõugade eest. Ebaaus võitlus iseenda tumeda poolega. Liialt kaua olin teda piinanud, hoidnud üksinduses kahekesi koos vihaga. Nüüd pidin selle eest maksma.

***

Kõik teavad, mis on hallutsinatsioonid. Hallukad. Pettekujutelmad. Aju üleväsimusest või mürgitusest tekkinud pildid, millel on reaalsusega sama palju pistmist nagu dinosaurusel fotoaparaadiga. Aga kõik oleneb ju sellest, mida me võtame reaalsusena. Mis on reaalsus? Teadlased on veendunud, et reaalsus on see mida me näeme, maitseme, puudutame, haistame, mõõdame, kirja paneme ja nii edasi. Kõik muu on jama. Segaduses aju poolt genereeritud eimiski.

Minu arvates ei ole see nii. Minu arvates ei ole selline reaalsus reaalne. See on ettekirjutatud tõde, seinad, milles elame. Sest nii on meile väiksest peale õpetatud. Kapi all ei ole kolle. See, kui väiksed lapsed räägivad, et neil on kujuteldavad sõbrad, on ainult mäng.

Võib-olla on hallutsinatsioonid auk meie loodud reaalsuses. Meie loome alateadvuslikult selle augu asemele midagi, mida me enam-vähem tunneme. Näiteks sinise elevandi.

Me kasutame umbes kümmet protsenti oma ajust. Me tajume hämmastavalt vähe, võrreldes loomade ja väikelastega. Me ei näe näiteks infrapuna- ja violettkiirgust. Vähesed meist tajuvad maa erinevaid energiasid ning hingede ja muude spirituaalsete olendite kohalolu. Väga vähesed nõustuvad kuulama seda, mida maailmal on meile öelda.

Kõik oleneb sellest, mida uskuda, mida mõelda. Tuleb osata näha. Aga väiksenäe me ei hakka ju vastu. Me ei ütle, et sinine elevand meile voodi all on päris. Sest keegi nagunii ei usu. Võib-olla ongi "hallukad" tegelik reaalsus. Reaalsus, mille kohta on meile maast-madalast raiutud, et seda pole olemas.

Moodsa teooria järgi on unenäodki vaid segu päevasündmustest, unistustest ja sürrealistlikest fantaasiatest, segatuna suvaliste osakestega meie maailmapildist. Selle kohta oleks nii palju öelda, samas lööb see täiesti pahviks. Nad esitavad seda nii kindlameelselt, lüües puruks kõik maagia, kõik imed, kõik võimalused millekski paranormalseks. Nad välistavad kõik muud võimalused. Aga kuidas, kuidas, kuidas saab uni olla nii salapärase, nii paljuütlev, nii tohutult reaalne? Kuidas me näiteks teame enne kelhelinat, et see juhtub ning kuidas õnnestub meil see unenäostenaariumisse ideaalselt sisse sulatada?

Minu arvates me teame palju rohkem, kui meile tundub. Õigemini meie alateadvus teab. Ja "mõistus" surub seda alla. Ja see on probleem.

Kui meil õnnestuks lapseeas välja tulla säilitada see viis, kuidas maailma tajuda ja näha ja sellesse tõesti uskuda, ehk siis mõistaksime paremini maailma olemust... unenägede ja hallutsinatsioonide olemust... enda olemust..

VABATAHTLIK

VIII klass
2006

Oh, kuidas ma vihkasin seda teravat peavalu mis iga kord selle valgusega kaasnes. Külma, ere valgus ning see neetud peavalu. Ma isegi ei imestanud enam. Kiire pilk käele näitas värsket süstlajälge. Oigasin. Nad olid seda jälle teinud.

Ning järjekordselt ei olnud mu ümber mitte midagi. Vähemalt paistis see nagu absoluutne tühjus, kuid olin ammu teada saanud, et see on klaasist labürint. Minust vasakul lebas veel üks inimene. Mees või naine, suva see, me olime kõik kiilakad ja arme täis. Ta liigutas end aeglaselt ning vandus. Lugesin seda ta huulilt ning teadsin, et meie vahel on klaas. Ta tõusis püsti ning märkas mind. Vahtisime üheainsa hetke üksteise hirmu täis silmadesse. Ta oli noor, liiga noor, et siin lõpetada. Kuid ta silmad olid vanad. Järsku, ilma mingi märguandeta, pistime mõlemad elu eest jooksu.

Rohekas valgus. Meeletu tormamine läbi klaaslabürinti. Jääkülma udu. Ma sain päris hästi hakkama, kui võrrelda seda esimese korraga. Nii lihtne oli eksida ning põrutada otse vastu purunematut klaasi. Kui sul ei vedanud, oli klaas ogasid täis ning võisid end kaotajaks lugeda. Igaveseks. Udu takistas kaugede nägemist.

Paar korda jooksime vastasega täiesti kõrvuti, ühe korra üksteisest mööda. Me ei pööranud sellele tähelepanu, see ei omanud mitte mingisugust tähtsust. Luges ainult väljapääs - lift ja punane nupp.

Koridorid, nurgad, teravad nurgad, udu, valu, veri, väsimus. Paljude seinte küljes olid peaaegu märkamatud pikad õhukesed klaasliistakud, mida oli raske avastada enne, kui mõni neist nahale oma verised triibud vedas. Osad koridorid läksid järsult üle tillukesteks tunneliteks.

Madal lõrin, metalli krigisemine vastu klaasi. Vabadusse lastud verekoerte puhta metsikuse hääled. Need ei olnud päris koerad, ma lihtsalt nimetasin neid nii. Nende tavaliste penidega oleks asi palju, palju lihtsam olnud... eriti kui arvesse võtta seda, et koerad ei ole inimesetaolised, kuigi neljal jalal jooksvad pulstunud elukad.

Lõrinad lakkasid, kuulda oli vaid küünte klõbinat külmal klaasil. Võimatu oli otsustada, kustpoolt see tuli.

Seisatasin hetkeks, et hinge tõmmata. Olin jooksnud võib-olla juba tunde. Siin ei olnud aega, siin eksisteerisid vaid hetked.

Järsku nägin seda neetud olendit otse minu vastas seismas. Umbes viis meetrit eemal. Vesised kollased silmad jõllitasid mulle tühja pilguga otsa. See pilk ei olnud loomalik, kaugel sellest. Selles pilgus olid segatud nälg, üksindus, apaatia ja tohutu viha kõige elava vastu. Igasuguse hoiatuseta sööstis elajas nagu püssist lastuna edasi. Hetke pärast kinnitas aga verine ja tõmblev vaatepilt fakti, et meie vahel on ogaline klaas. Pöörasin näo ära ning liikusin edasi.

Järjekordselt nägin oma vastast. Tema nägi mind. Kuulsime üksteise lõõtsutamist. Mitte mingit klaasi meie vahel. Ta oli verine ja surmväsinud. Täpselt nagu mina. Ja me olime lõpusirgel.

Tänu saatuse ironiale aga kuulsime otse enda eest küünteklõbinat. Meie ja pääsemise vahel oli viimane takistus. Koer.

Ta pilk ja kehahoiak väljendasid vaid ühte mõtet: tappa, tappa, tappa.

Mõtlemata söötsime teine teisele poole minema. Olend hakkas jooksuma. Kuulsin, kuidas ta ümber nurga pööras, ning mõtlesin õudusega, kumma poole ta valis. Vali karjatus, põnts, urin, rabelemine udus. Aega kaotamata tormasin tagasi, ümber nurga, otse edasi. Ma ei vaadanud surnukeha ega verist elukat, kes mulle lohisevate sammudega järele jooksuma hakkas. Lift. Punane nupp. Klaassein sulgus otse elaja nina ees.

Lahke tehishääl tänas mind vabatahtlikuna eksperimendis osalemise eest. Muigasid mõrult ning vajusid nurka istuma.

Vabatahtlikkusel oli selles maailmas hoopis teine tähendus.

***

Varjud meelenurkades
sositavad mulle sõrmedesse
vaikset luulet.

***

Hetk su silmis,
naeratus,
varjude mäng suunurgas.
Hommikused päiksekiired
Langemas su juustele.
Su suul on see hullumeelne naeratus
Millega mõistuse röövid.

Vaikne, magus piin.
Veri ja šokolaad.
Huuled kaelale
Õine glamuur
Punane vein ja puudutuste puudus.

Ja kui hommik ärkab vaenulikust tuledesärast
oled sa läinud
ja miski pole sama.

Kuni kohtume taas,
Võõrad pimedal tänaval
Hetk su silmis
Süütab sädeme, millest loidab leek.

Tõmbad mu taaskord kaosesse
Ja ma ei suuda, ei taha vastu panna.

* * *

Piki paplialleed
nii tuisust, julma, külma
kõnnib üksik hing,
kõnnib, kartmata surma.

Sosinad lõputud
ekslemas igaveses talves,
kivist inglid
igaveses lõputus valves.

Veripunane veri
valgel lumivalgel lumel.
Põrgusse keril,
surma armutu jumal!

Valge hobune
talvisel taustal kappamas,
kannul meeleheide,
lootus, mis kadunud, kadumas.

Olen naasnud,
et alatiseks hüvasti jätta,
sest armastuse raasud
jäävad pimeduses hätta.

Läbi varjude,
läbi pimeduse valge sära
jätan sind vaikides
maha..

* * *

Mõttetuse gong
ühendab mind taaskord reaalsuse uduga,
naastes päeva, kus on pettused,
loogiline kakofoonia,
üleromantiseeritud iroonia paradiis,
õitsva hullumeelsuse igikestev naer.
Tantsides kaine mõistusega tangot,
valetades talle, irvitades näkku,
kõrvetades teda mõnuga
hoian elu enda jaoks.
Pettunud hinged näitavad näpuga,
nad ei mõista
Sest neile on valetatud.
Nad ei ela.
Nad sureksid vaid elamise nimel.
Nende meeled on ühte sulanud passiivsuse aeglase tulega.
Sädemetud silmad.
Mõttetud mõtted.
Väljamõeldud reaalsus, lõpp.

*Elades valguses, värvide käes
Ei pruugi me mõista pimeduse elanikku
Kel, esimest korda nähes
Valgust ja värve, meel hukkub.*

*Tunda mitte midagi peale tühjuse
Valu, külma, üksinduse
Järsku saada eluks põljuse
Kas õi päikese pai põsel*

*Päev, öö, päev, öö..
Öö. Öö. Öö.
Igavesest pimedusest
Astudes valguse kätte
Saades tunda armastust, hellust, soojust.
Ta suri.*

The background of the page is a vibrant, abstract painting of a night sky. It features a dark, textured black background filled with numerous small, bright yellow and white stars. Several large, colorful celestial bodies are depicted: a large, glowing yellow and orange planet in the upper left; a large, swirling blue and white planet in the lower right; a large, glowing red and orange planet in the center; and a large, glowing green and blue planet in the lower left. The overall style is expressive and artistic, using thick brushstrokes and a rich color palette.

KESKKOOLI KEERUKAMAD KÄSITLUSED

Gerli Vaik
V klass

ÜHENDUS

Hillary Talvik

X klass

2003

Õnn on tarkus
Tarkus on õnn.
Tarkus on rikkus.
Rikkus on kuulsus.
Kuulsus on raha.
Raha on lollus.
Suur lollus on autus.

PÕGENEMINE

Hillary Talvik

X klass

2003

Täna on filmi "The fast and the furious 2" võtted. Kaskadöör Mike Shimoda ja tema abiline Hillary Talvik on valmistunud ligi kuus kuud ühe väga raske ja ülimalt ohtliku triki tegemiseks. Mike peab hüppama 60-meetrisest kaljust alla, õhus sõitma läbi lennuki ja sujuvalt maanduma tohutus pappkasti-hunnikus. Ajastus peab olema täpsem kui Šveitsi kellal.

Auto, millega ta selle julgustüki korda saadab, on 57. aasta Ford Mustang Shelley GT 500. Ilusaim automobiil maailmas. See neljarattaline miss on maalitud justkui Leonardo da Vinci poolt mustaks ja punaseks. Kapoti all lööb mahedalt nurru ameeriklastele omane V 8 mootor. See metslase südamega iludus on unelm. Iga mees oleks valmis tema eest jätma maha isegi oma kallima.

Triki sooritamiseni on jäänud vaid loetud minutid. Hulljulge kaskadöör on rahulik ja tuim kui surnud jääkaru keset Antarktika kõrvetavat külmust ja karjuvat vaikust.

Mike pannakse riidesse: selga tulekindel Nomexist aluspesu ja räbaldunud ülikond. Pähe läheb tulipunane kiiver, millele on hõbedaste tähtedega kirjutatud LP. Härra Shimoda oli 20 aastat tagasi kultusbändi Linkin Parki MC, seega on kõik selge.

50-aastane trikimees on juba 20 aastat surma trotsinud. Tal on olnud üle 150 luumurru, ta on mitmel korral kaotanud teadvuse ja olnud koomas... Ikka šõu nimel! Kõik need aastad on ta Surma vikati alt minema lipsanud...

Käes on hetk, mil vanameister Shimoda neljarattalisse kaunitari istub ja selle käivitab. Kaljunuki tagant luurab juba lennuk nagu salaagent. Stardini on jäänud 10 sekundit. Koordinaator alustab lugemist. Selgel karmil häälel sõnab ta: "10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3,2,1. Start!" Kuuldavale tuleb tugev karje. See oli jänkide V 8, mis vabastas taolise võimsa külmavärinaid tekitava mõirge.

Auto kogub kiirust. Kuus sekundit stardist – 100 kilomeetrit tunnis, 110, 130, 150.... 160 kilomeetrit! See mees ei ole küll täie mõstuse juures, käib kõigil mõte läbi pea. Kas ta tahab sõita võidu lennukiga?!

Masin jõuab trampliinile. Koos oma 500-hobujõulise Plekk-Liisuga istub Mike elu ja surma piiril. Kõlab kõrvulukustav ragin. Auto kaob silmapiirilt. Kogu meeskond jookseb kalju äärde. Avanev pilt on enam kui kõhedust tekitav. Ford on orus juppideks, igal pool on leegid ja seal all lamab Mike... Raadio teel ütleb ta nüüd juba ilmselt oma viimse hingetõmbega: "You can't runaway..." Surm ikka niiselle raudse papi..

Kõik on häämingus. Hillary ei kõhkle sekunditki, vaid tormab teenindusauto juurde ja paneb pähe kiivri. Kaskadööri abiliseks on nüüd klassikaline Nõukogude invaliidi liiklusvahend ZAZ 968 ehk sa-pakas. Hillary käsib kõigil filmimiseks valmis olla. Ta lausub:

"Ükskord me lahkume niikuinii." Siis käivitab auto. Noor kaskadöör paneb käigu sisse...

KUULA, KELL TIKSUB...

Hillary Talvik
X klass
2003

Kell on ainult kohusetäitja. Tema edastab meile aega. Sekundid, minutid, tunnid – neid pole tegelikult olemaski. Ajaühikud on meie endi väljamõeldis.

Inimese vananedes väline ilu kahaneb. Tekivad kortsud ja kõik muud hädad. Väline ilu polegi peamine, inimlaps küpseb kuldpruuniks seestpoolt. Arenevad hing, mõistus ja muutuvad väärtushinnangud.

Kui mulle tuleb vastu 50-aastane proua, mõtlen endamisi, et ta on "känd". Pool sajandit on väga lühike aeg, kui inimene sisustab selle ratsionaalselt ja naudib seda. Ladina keeles on ilus ütlus CARPE DIEM – püüa päeva. Just nii tulebki elada: päev korraga, mõtlemata mineviku viletsusele ja tuleviku võludele. Keegi ei tea, millal tuleb Hades ja viib surnuteriiki. Surm on aja suurim vaenlane.

Ükski inimene pole raisanud millisekunditki, tegeldes mõttetute asjadega. Alati on midagi, mis teeb selle veedetud aja kasulikuks.

Kui kell seiskub, siis aeg kulgeb ikka halastamatult edasi. Pole minuteid. Pole sekundeid. Pole tunde. On ainult AEG.

VÄGA RIKAS ON SEE, KELLEL MIDAGI KAOTADA POLE

Teeri Lastik
X klass
2007

Inimesed elavad pidevalt hirmus kaotada midagi väga olulist. Mõni kardab ilma jääda lähedastest, teine aga jälle varandusest. Minu arvates on just oskused, elamused ning omandatud teadmised need, mida pole võimalik kaotada.

Inimese elus lasub väga suur roll haridusel. Me kõik peame läbima koolitee, et edukalt kõiges läbi lüüa ja teatud olukordades hakkama saada. Koolis omandatu aitab meil paremini mõista maailma ja sellega seonduvaid probleeme ning tunda, mis asetseb meie ümber. Hea haridusega inimesed peavad tundma enda üle uhkust, et nad on suutnud selle raske teekonna läbida ning mõnel juhul isegi ennast ületada. Haritus on see, mida pole lihtsalt võimalik kaotada. See on ja jääb meile elupäevade lõpuni. Inimesed, kes on omandanud hea hariduse, nii-öelda siis paksu ja purunematu alustala eesseisvaks eluks, on sisemiselt tohutult rikkad. Nad omavad hindamatut varandust. Teadmised ei jookse mööda külge alla...

Väga paljud panevad suurt rõhku rahale, kuid ei mõisteta, et varandus pole meie elu eesmärk, vaid kõigest ajutine nähtus, mis ühel hetkel võib kaduda. Minu arvates inimesed, kel on kallid majad, autod ja muud säärased materiaalsed asjad, pole rikkad. Tavaliselt ollakse antud juhul vaimselt vaesed ning kannatatakse tihti stressi all. Ma ei saa väita, et raha pole oluline, kuid rikkus ei tee veel paremaks isiksuseks. Inimesed peaksid mõistma, et asju ei tohiks niimoodi üle tähtsustada, vaid avama oma silmad ja märkama, et on palju muud, millel on hoopis suurem väärtus. Seda saab märgata vaid südamega. Raha tuleb ja läheb, kuid ei jää kunagi igaveseks.

Inimestel, kes on heasüdamlikud, lahked ja sõbralikud, läheb elus paremini. Nad saavad teistelt samuti vastu seda armastust ja hoolivust, mida ise jagavad. Hoolivad sõbrad ja armastav perekond on minu jaoks maailmas kalleimad aarded. Nad on ja jäävad alati minu kõrvale, mis iganes ka ei juhtuks. Pidevalt kordan, et peagi saabub aeg, mil vanavanemad peavad siit ilmast lahkuma. Taolisi mõtteid mõlgutades jooksevad külmajudinad mööda selga alla ning tekib masendus, kuid midagi pole teha, elu on selline. Nad on mulle nii sügavale südamesse pugunud, et meid lahutada oleks võimatu. Inimesed, keda armastan, jäävad isegi lahkudes minuga, elades edasi mu mõtteis ja mälestustes. Nad olid, on ja jäävad.

Tuleb osata märgata isegi kõige väiksemaid imelisi asju enda ümber, mis teevad õnnelikuks ja toovad igasse päeva killukese päikest. Tohutult rikkad ongi need inimesed, kellel midagi kaotada pole. Peaasi, et nad seda ise hindaksid ja väärtustaksid.

SÜGISHALLUS VÄLJAS JA SEES

Ahto Kerb
X klass
2004

Sügis on kui teine uusaasta: ilus päike kaob pilve taha, taevas tõmbub tumedaks, justkui oleks taeva-isa kurb. Oma suurte pisaratega uputab ta meid oma säravuse kaotanud sängi.

Hommikul aknast välja vaadates tuleb imelik kurb tunne. Kogu maa on kaetud läbitungimatute uduseintega. Mu koolimaja ees on uduhallus küll kadumas, kuid ta on siiski olemas. Proovin välja paista rõõmus, kuid sisimas siiski olen siiski kurb. Siiski taipan, et see, mida näen, on mingil kummalisel kombel ilus.

Tänavad on vaiksed ja tühjad. Pingil istub üks nukker koer. Ta hing tahab oma vanglast pääseda, et liituda selle hämaruse ja kurbusega, kuid teda takistab sisemine valvur, kellel on võim otsustada. Too ei taha hingel minna lasta, sest ta on rõõmus, et veel on elukest sees...

Sügishallus. Hullus. Tunnen, kuidas see hall värv mu sisse poeb ja tekitab hullust, meeleheidet ja nukrust. Valgus mu sees pole aga siiski veel kustunud. Üks vapper sõdalane oma valge hobuse ja lendava mõõgaga raiub läbi tiheda udu, millesse mu süda on mattunud. Igavene tuli on kustunud, meel on tuhm ja peas mõlgub ainult üks mõte.

Siis tuleb mu päästja. Valge kiisu pehme nurrumine toob tagasi mu meele ning süda lööb tasa lõkkel. "Elu on ilus, mu kaitseingel!" Ta saab minust aru ning surub oma pea mu käre alla.

Järsku leian end bussipeatusest, seljas ainult lühikesed dressid. Mul ei ole külm, sest olen päästetud. Inimesed mu kõrval on paksult sisse mässitud. Üks noor ema pigistab oma aastase lapse tugevalt vastu end, et sügiskurbus temani ei pääseks, keeldudes alla andmast kurjale hallile. Neist kahest särab valgust. Teised seisjad külmetavad. Jällegi tuhmub mu meel ja kaob sära, kui näen, kuidas hallus on inimeste sisemisele tulele vett peale visanud.

Vaatan kella ja märkan, et osuti ei liigu. Seisan keset tühjust. Kas tõesti on väljapääs võimatu?

Järsku lööb taevas selgeks ja päikese teravad valgusnööled hävitavad halli. Imelik tunne vallutab mu meele. Kui kahurist lastud lööb läbi udu endale teed rajades paks valgusvoog. Udu on läinud. Soe tunne on südames, linnud siristavad, nagu oleksid pikad kuud vahele jäänud.

ROHTUKASVANUD SISEHOOV

Triin Teder
X klass
2004

Prahti läks roostes kriuksuv värav lahti. Astusin välja. Nii hea oli sellest rohtukasvanud sisehoovist minema saada. Ma pole kunagi korrapäratust sallinud. Mind häirisid kõik need erineva pikkuse ja suurusega rohukõrred. Tahaks öelda, et rohelised rohukõrred. Paraku ei olnud nad seda. Rohuliblesid oli kõikides võimalikes värvitoonides. Punane oli siiski ülekaalus, kuid rohelist ei olnud. Sumasin läbi kirju rohu, otsides midagigi rohekat

Kasvõi mõnda imepisikest detaali. Ei leidnud. Hakkasin juba tigidaks muutuma, kuid äkki märkasintobeda roosa aiatooli taga midagi meeliköitvat – nimelt nelinurkset maalapikest, kus kasvas roheline rohi. Korrapäratusest ei olnud jälgegi – viimne kui rohututike oli põetud ning nad olid täpselt võrdse pikkusega. Järsku jäin seisma. Enne nii erilisena tundunud ühtlane rohulapike muutus võõraks. Ma ei tahtnud hoovis veeta enam minutitki. Miks ma pidin siia üldse tulema? Ahjaa... Keegi oli mind palganud muru niitma. Tegelikult polnud ma aednikuametit kunagi armastanud. Läksin ära.

KÕNELUS ISEENDAGA

Liis Kaasik
X klass
2004

Ärkan hommikul kerge pearinglusega. Esimest korda elus tajun, et maailm tõesti ringi käib. Ja milise tohutu kiirusega! Eelmise nädala sündmusi meenutades tunnen, kui kiirelt mu elu ümber Päikese tiirleb. Minutid, tunnid ja päevad mööduvad väärtusetutena ja jälgi jätmata.

Üheksandas klassis oleksin justkui oma elurada sammudes teeäärsetest vaatamisväärsustest tüdinenud ning pikemalt mõtlemata bussi astunud, istunud ühele tolmusele pingile, et päevast päeva, nädalast nädalasse selles vanas, kuid ometi nii kiires lobudikus ümber Päikese sõita. Stopp! Ma sooviksin lahkuda! Tahan jälle vanaviisi mõtlikult mööda mühklikku ja keerukat rada sammuda. Ma ei taha istuda enam keskkoolirongis ja mulle ei meeldi enam mõte ülikoolilennukis lendamisest. Tahaksin astuda nii, nagu astuma peab, et võiksin vanas eas mäletada iga viimastki kivi, mille otsa komistasin, ja iga lille, mida oma teekonnal nuusutada sain.

Sügisel keskkooliringi astudes ei arvanud ma sugugi, et tegemist on kiirrongiga. Ma ei teadnud, et selles rongis on vaid kivid, kuhu otsa komistada. Lootsin, et ka seal võin nuusutada lilli, tunda rõõmu sinisest taevast ja kuldsest päikesest. Paraku istun nüüd aga nahkistmel ning võin lilli ja päikest näha vaid nina õpikust tõstes. Valisin haridusrongi.

See on rong, kust võib alati vabatahtlikult maha hüpata. Kas ma tahan? Lõpp-peatus on ju magus ja selle nimi on Haritus.

Inglise vanasõna ütleb: "Enne vaata, kui hüppad." Otsustasin vaadata ja näen, et hüppaksin otse hakkamasaamatuse käte vahele. Ma tahan olla iseseisev ja mitte kellestki sõltuv. Miks jääda lootma kellegi teisele, kui mul on võimalus ise oma unistusteni jõuda? Ma ei ole ju iial väärtustanud pelgalt logelemist ja elu vaikset möödalaskmist. Tean, et kui midagi tõesti tahan, võin selle saavutada. Sellepärast arvan, et olen õiges rongis. Võin ju hüpata, et nuusutada väljas õitsevaid lilli, kuid kas pole nii, et minu elu ilusamad lilled on just nimelt selles rongis? Need on hariduse, hakkamasaamise ja rahuolu lilled. Just nemad võtan ma kaasa ülikoolilennukisse astudes. Nende lõhnast i tüdine ma iialgi ning vanas eas võin meenutada enda nopitud lillede magusat rahulolulõhna.

KÕNELUS ISEENDAGA

Henri Pira
X klass
2004

Olen veel noor ja kogenematu. Iga asi on minu jaoks uus. Proovin võtta noorusest maksimumi, õppida vigadest ja rajada teed tuleviku suunas.

Puhkusele minnes valiksin kohaks enese sisemuse. Öeldakse, et see on kõige rahutum paik maailmal. Pean eelneva lausega õnneks või kahjuks nõustuma. Noorus kui selline on tõesti väga kiire ning närviline eluhetk. Suure pinge tõttu takerdume alati millegi taha. Ennekõike tuleb säilitada rahu ning uurida järele, kas valgus ikkagi pimestas mind. See peaks aitama edasi liikuda...

Olen kui päeval põlev latern - püüan kõigest väest, aga keegi ei märka mind – ja sellepärast soovin maailmale öö saabumist. Asjad, mida tähele ei panda, on siiski olemas. Miks ma pingutan? Ma ei ole rohkem olemas, kui mind tähele pannakse.

Sündimisest saadik püüab inimene ülespoole ronida, mõtlemata, kas ta ka terve nahaga pääseb. Paljud võivad arvata, et olen laiskuse musternäidis, kuid nemad ei ole mina. End laisana tundes proovin meelde tuletada neid tunde, mil olen olnud õnnelik, või neid, mil pole millegi peale mõelnud. Kui seesuguseid ei leidu, tuleb viga otsida endast. Harva meenutan omaenese nägu ja peegel ei aita mind seejuures kuigivõrd.

Elamine on antud mulle aja pidevaks käest äraandmiseks. Seepärast võrdub küsimus „Kuidas elad?“ küsimusega „Kuidas veedad oma aega?“. Kui tahan olla ma ise, siis ei tohiks häbeneda olla ka keegi teine – see, kolmas, kümnes... Püüan võtta kõigest maksimumi ning elada võimalikult värviküllast elu.

Lugedes kaks tuhat aastat tagasi välja öeldud mõtteid, tekib küsimus, mida uut on mul lisada. Kas tulin siia maailma selleks, et korrata nii vanu asju? Ka jaatava vastuse puhul tean, et olen siiski üksainus, kordumatu. Maailma avastama minnes selgub tihtipeale, et elutempo on liialt kiire. Tahaks hüpata sellelt kihutavalt rongilt maha ning nautida iga momenti oma elust.

Lapsepõlve jäävad minu suured võimalused kui ka tõelised mõtted. Aeg-ajalt on kasulik nendega mõõta oma tänast tähtsust ja suurust. Noorusmaa on püha paik. Kui ma ei taha olla pühaduse rüvetaja, tulen sinna vaid lühikeseks ajaks ning lahkun taas hiilides, vaikselt, et see paik võiks jääda endiseks, kuhu tasub ikka ja jälle tulla.

Elus kordub kõik. Eriti see, et igas päevas on midagi uut. Miks on noorus nii lärmakas? Sellepärast, et ta teab nii vähe, tal ei ole millestki vaikida.

Oma parimad uned näen ilmsi. Seda tasub õppida.

PUU ELU, ELU PUU

Triin Teder
X klass
2005

“Puu, mille ümber ehitasime oma elu...” Nii ütles Odysseus oma magamistoas kasvavale puule osutades, enne kui ta Trooja poole teele asus. Odysseus lahkus ning puu jäi raagu...

Puu, mis on kuivanud ning lehetu, ei saagi midagi head tähendada. Sümbolina on raagus puule omistatud õnnetuse, tüli ning riiu märk. Roheline, täies leherüüs puu on aga hea elu, õnne ning tervise võrdkuju. Sümbolina on seda metsahiiglast kasutatud juba aegade algusest – tuntuim näide pärineb minu arvates Piiblist – õunapuu, mis kannab mahlakaid punaseid vilju. Indiaanlastegi esivanemad omistasid puule suurt väge. Nad uskusid, et puu elu on inimese elu.

Mis muudab aga Odysseuse puu nii eriliseks? Kahjuks ei tea ma, mis liigiga võis tegemist olla. Saan vaid oletada. Odysseus ja oliivipuu. Kõlab kenasti. Tegelikult ei paku ma seda varianti põhjusega. Nimitelt on oliivipuu rahu, leppimise, surematuse ja viljakuse võrdkuju. Mida paremat võikski Ithaka kuningas tahta? Lisaks sellele on oliivipuu ka Athena sümbol. Oli ju sõjajumalanna see, kes Odysseust tema rännakute kriitilistel perioodidel aitas.

Puud võiks võrrelda isegi tugeva ning edasipürgiva inimesega. Tema juured tungivad sügavale maasse ja oksad sirutuvad taeva poole – justkui sooviks sealt midagi alla tuua.

Puutemaatika on leidnud koha ka paljude kunstiinimeste loomingus. Saksa sulemees Hermann Hesse on kirjutanud luuletuses “Puu”: Kui kuulen puid tuules kohisemas, rebib rännuigatsus mu südant.“ Minu arvates käib see lause nagu valatult Odysseuse kohta. Kangelase oliivipuu oli tema elu keskmeks, selle maailma pidepunktiks, mida ta oli harjunud iga päev nägema – oma maja, Penelope, ema, sõbrad. Nagu ka peaaegu iga inimene tüdines Odysseuski keskkonnast, mis teda juba kaua aega ümbritsenud oli, ning tahtis vaheldust. Ta võttis ette teekonna Troojasse. Keegi ei osanud aimatagi, et mehe rännak sedavõrd pikale venib. Igal juhul nägi ta rohkem, kui lootnud oli. Aja möödudes hakkas kangelane oma maailma tagasi tahtma.

Odysseus oli lõpuks koju jõudnud. “Miski pole ilusam mehe enda maailmast.” Ta naeratas Penelopele ning silmitses oma oliivipuud. Ja puu puhkes lehte...

ARMASTUSEST, IGATSUSEST JA TRUUDUSEST

Jane Pugi
X klass
2006

Armastus on see, mida võib leida kõikjalt. Olgu sees siis mõne tegevuse armastamine, emaarmastus ja hoolivus, loomaarmastus või armastus, mis tekib kahe lähedase inimese vahele. Armastust võib kujutada kui muusikat – ta algab vaikselt, seejärel muutub tugevamaks, kõlavad kõrged toonid, siis jälle vaikib... hääbub.

Vaid ühestainsast pilgust, palavast huulte puudutusest võib kasvada armastus. Piisab vähesest, et tekiksid tugevad südamelöögid ning võrratu side kahe inimese vahel. Armastus on nagu palavik, mis luurab kahte ohvrit korraga, tungib vaikselt põue nii, et arugi ei saa. Saad külge teise inimese “bakterid”, haigestud – armud. See on imeline tunne, nagu lendaksid kõhus liblikad, tunned end pisut kohmetuna, kuid elu on kui lill. Kõik ümbritsev on kaunis ning särav. Üha enam on soov kuulda armastatu häält, põksuvat südant. Peab olema midagi sarnast, et teineteist mõista, ning midagi erinevat, et teineteist armastada – avastada väljavalitu maailma ning püüda lugeda ta mõtteid. Armastus ei küsi iialgi, millal tulla, ta tungib südamesse salaja.

Armastus ei ole tühine paber, mida saab kokku murda, puruks rebida, seejärel minema visata või soovi korral uuesti kokku kleepida. Üksainus vale sõna või tegu võib armastuse hävitada, muuta tuhaks, pisaratemaaks. Pisarad hinges ja südames on nagu pinnud, mida on valus välja tõmmata.

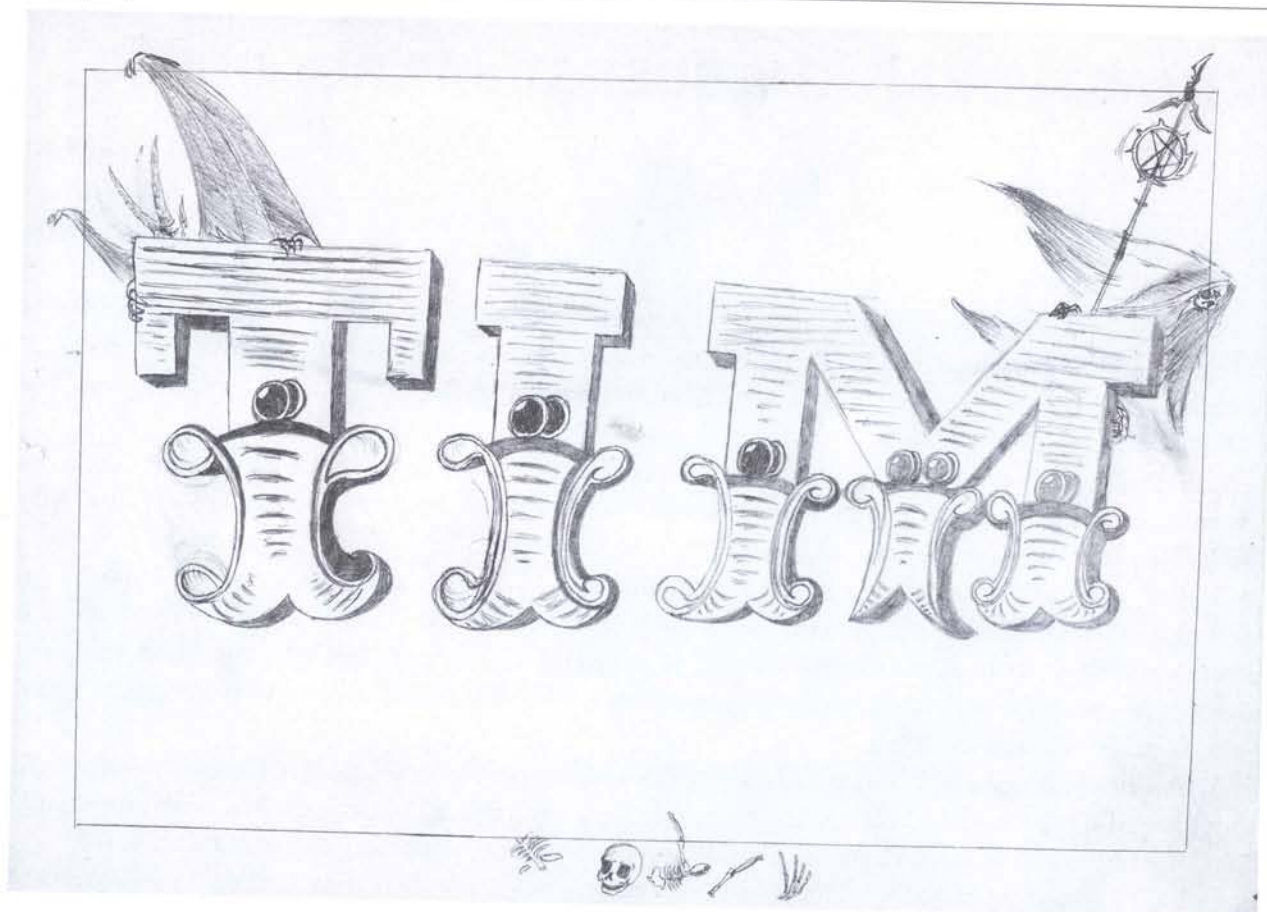
Ei kulu palju aega, et hakata kallist isikut igatsema. Tunda puudust oma kallima mesimagusatest huulest ning suudlustest, mis panevad pea pööritama. Tema kingitus tulipunastest roosidest, mis moodustasid koos küünaldega raja meie magamistuppa, armsasse väikesesse peakesse. Tema lõhnast, hellitustest. Sõnadest, mis toovad alati naeratuse näole ning õnnetunde südamesse.

Igatsus ei küsi kilomeetreid, minuteid. Üksainus hetk, sekund, minut, mil oled oma armastatust eemal, tundub olevat terve igavik ning lõputu kaugus. Mida suurem on igatsus, seda suurem on soov oma kallimaga koos viibida. Teda jälle õrnalt emmata ning lõputult kirglikult paitada ta lummavaid huuli. Näha tema joovastavat pilku.

Truudus on armastuse aluseks. Armastus tähendab elada teisele. Metsikud tunded võivad olla vaid kahe inimese vahel, mis seovad vaid kahte südant. Olles truu, jääb püsima ka armastus. Vastupidiselt aga pole elus teist pettumust kui pettus lootuses ning eksimine armastuses. Surnud armastust on sama mõttetut ellu äratada kui süüdata uuesti sigaretti. Tubakas muutub mürgiseks, samuti armastus.

Kõige parem kink inimesele on teda usaldada ja armastada. Kui osatakse armastada, paluda, kannatada, ollakse inimene. Kõige ilusam armastuse juures on usk – uskuda armastusse, kohata kohta, kus kogu hurma tunneb südames, kus süda räägib rohkem kui suu...

Armastus on elu päike ning õnne alus.

“Minu nimi” harilik pliiats
Timo Otsavel
IX klass

Jaanika Sepp
X klass
2007

Pruunide lehtede saatel on reede
tulnud ja olnud ja jäänud...
Ei tee seda rõõmsamaks Lexused teedel,
ei õunad puu all, mis on jäänud.

Kolletub peenral päevalill,
muutub aina pikemaks öö.
Pliiatsiga kriipsutan New York Timesi –
on viimne aeg leida töö.

Süski on meeles need tähised ööd,
mille sinuga veetsime koos.
Kuiigi olude sunnil sind praegu ei näe,
küll aeg taas kokku meid toob.

Pille Birkholtz
X klass
2007

Armastus on punane gladiool.
Armastus on kolmapäevaõhtune illusioon.
Vahel ta rändab kui pilv.
Vahel jääb püsima postamendil.
Armastus pannakse kirja päevikusse.
Sellest kirjutatakse Postimehes.
Vahel võib ta olla ka suur,
vahel väike kui põrnikas...

Aleks Aasaru
X klass
2007

SL Õhtuleht kapil
punane õun murul
suur must roos
vaikses reede öös
väike koer Mersu all

Britta Liiv
X klass
2007

On reede varahommik,
võttes oma Audi ja sõites mere äärde.
On ilus heleroosa taevas, kui loen Cosmopolitani
ning kirjutan pastakaga armastuskirja,
süües maasikaid.
Suured lained löövad kaldale.
Märkan siis...
seal on roos...

SEE MÕISTATUSLIK INIMENE

Henri Pira
XI klass
2006

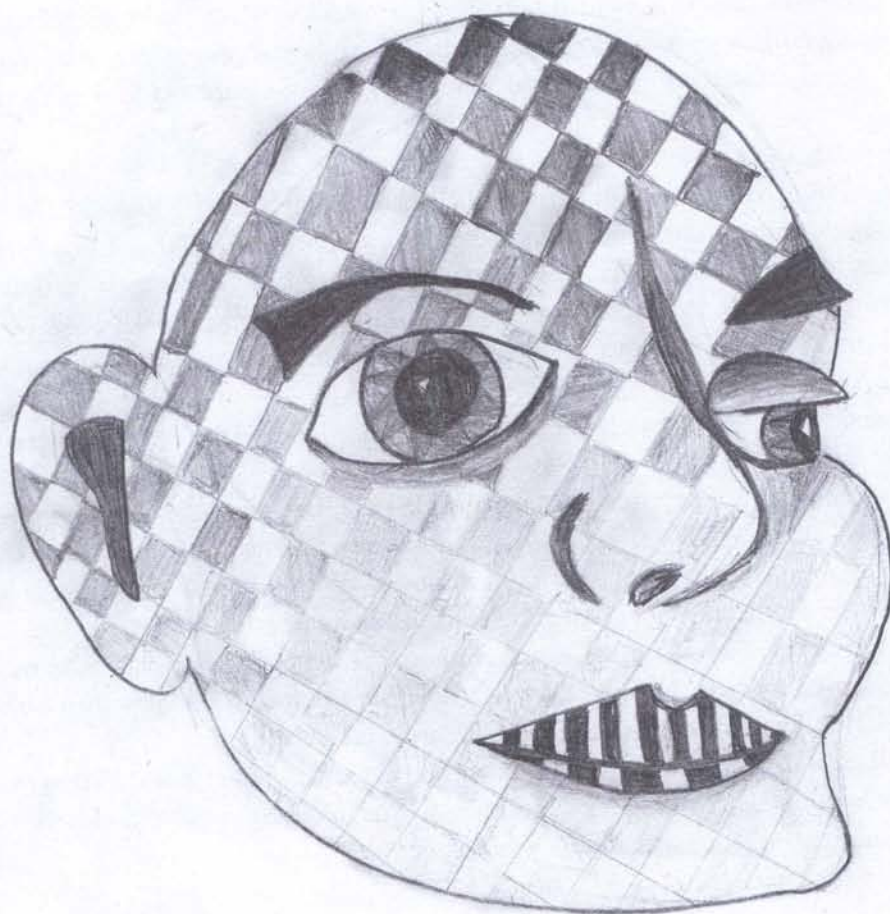
Iga päev suhtlen inimestega mitmel erineval moel – suuliselt, kirjalikult ning kätega vehkides. Kommunikatsioon võib kujuneda lühikeseks või pikaks, kuid mitte kunagi ebahuvitavaks. Mõni inimene tundub mulle nendel hetkedel hall, mõni tumepruun ja mõni üldse värvitu, kuid on üks kirev erand. Ja see erand on tema... Kutsun Teda hellitavalt Aastaaegadeks.

Mulle on jäänud mulje, et selles isikus on nii palju värve, kui on vastavalt aastaaegadele looduses. Olenevalt tujust ta kas langetab lehti või puhkeb õitsele. Erinevalt teistest inimestest ei näi ta kunagi hääbuvat, vaid kasvatab endale kummalise puu kombel koorekihte juurde. „Tervist, külamees!“ on tal kombeks öelda päikeselistel päevadel. Ma kätlen Suve ja seejärel võtame koos midagi ette. Temaga kelgutame nii, et kurk lumest punane, mängime trumme, et käed villis nagu kärbseseened, ja ujume nii, et hiljem näib teistele rannas olijatele, nagu hulbiks vees kaks surnukeha. Sellistel hetkedel muudab Aastajaad palju värvi, kuid ainult soojade toonide osas. Ta ajab mind huvitavate seikade ja väheste tagarääkimistega kergesti naerma. Suvi muudab ka mind positiivsemaks ja juttu jätkub kauemaks...

Sügis ulatab oma käe ega lausu silpigi. Ma ei küsi temalt, mis on juhtunud, vaid me lihtsalt jalutame tema poolt langetatud lehtedel või istume maha ja kuulame lõõgastavalt süngest muusikat. Sellisel momendil on Aastaaegadel kombeks öelda, et muusika on tema jaoks KÕIK ja kui see peaks temalt ära võetama, on ta valmis KÕIGEKS.

Hallidel aegadel on meie rutiniiks filosoferida ja endile küsimusi esitada, mõelda minevikule, kuid mitte kunagi tulevikule. Ühel hetkel olen suur jutustaja, kuid juba teisel üks suur kõrv. Üllatustest pungil olev Sügis teeb ka minu natuke nukraks, aga koos mõelda on hea.

See inimene on sama mõistatuslik kui loodus. Täna võib tema vesi sillerdada ja päike lõõmata, kuid juba homme oma äikese ja vihmad valla lasta. Tema tervitus on tema tuju. Aastajaad räägib palju, ta on avatud, kuid iga sõnaga tundub ta mulle aina müstilisem ja huvitavam. See inimene on teistsugune. Ta on eriline. Aastajaad on Mõistatus.

Riinu Raasuke
VIII klass

LOOJANGU POOLE

Klairy Palk
XI klass
2004

Kõndisid nad loojangu poole. Üks istus veidi kulunud sadulas ning teine kõndis ratsmeist kinni hoides hobuse kõrval. Mitte et seda vaja oleks olnud, vaid olemaks kindel, et kallim käe ulatusest kaugemale ei libiseks. Nende ümber valitses vaikus, ainult lainete sööst rannale tekitas maheda kohina, mis hetke miljöö veel meeldivamaks tegi. Päikeseloojang tekitas taevasse punaka tooni, mida mõlemad ohates silmitsesid.

Veidi aja pärast langes Kaisa ninale vihmatilk. Peagi järgnes soe suvesadu. Võib ju arvata, et see rikkus meelelu ära, aga kaugeltki mitte. Vihmapiisad langesid pehmelt ning tekitasid õhku maheda värske lõhna, mis virgutab mõlemaid. Kaisa lahtised heledad juuksed, mis vihmast hoolimata tuule käes lendlesid, tundusid Mardile punakatena. Ta mõtles endamisi, et keegi oleks ajale justkui jala ette pannud, sest kõik toimus aegluubis. Parem oligi, sest ta ei tahtnud, et see iialgi lõpeks. Kõik oli täiuslik. Oli nende õnnehetk. Rohkem ei olnudki vaja. Kõik asjad, mis muidu ebameeldivatena tundusid, olid nüüd läbinisti head. Ehk isegi ideaalsed.

Kaisa ja Mart märkasid liival jooksmas hõbehalli hiirekest, kes liikus kiire kerge sammuga, nagu oleks ta hõljunud õhus.

Äkki hakkas hobune perutama. Ratsu tõusis tagajalgadele ja jäi hetkeks sellesse asendisse. Vaikus ja idüll olid murtud. Kaisa kukkus ikka veel paanitseva looma seljast maha. Mart tundis end jõuetuna. Ta tormas liikumatu Kaisa juurde, puudutas külmaks tõmbunud peopesaga naise põski, mis tundusid sama pehmed kui tavaliselt. Hetkeline aja kiirenemine asendus taas aeglusega.

Mart tundis end, nagu oleks avanud silmad pärast narkoosi. Ta ei osanud midagi teha ning peast jooksid läbi kõige õudsemad mõtted. Nüüd tundis ta vaid liiva, mida hobune hüpeldes üles pildus. Vihm, päike ja lained olid kuhugi kadunud. Vähemalt ei märganud Mart neid.

Kaisa ei liigutanud ikka veel. Ta lamas rahulikult, nagu magaks. Mart vaatas naist. Päikese tekitatud punane sära juustes oli kadunud, naeratus asendunud tõsidusega, nagu oli muutunud külmaks ja kalgiks. Kaisa oli teel loojangu poole.

TAVALINE PÄEV

Tuuli Pellenen

XI klass

2004

Raamat kukkus maha, tekitades kõrvulukustava heli, mis mürgitas haudvaikset magamistuba. Ootamatu prantsatus äratas Indreku sügavast unest, millesse noormees oli romaani lugedes vajunud. Leidnud end poolkülili pruunist põdranahksest tugi toolist, meenus talle raamat, mis äratas magusast unemaailmast karmi reaalsusesse.

Poiss kummardus põrandani, et tõsta õles käratseja, kes ei arvesta teistega, ent märkas riivil sibavat ämblikku. Indrek tahtis põrandal laiutava raamatuga tööka putuka halastamatult laiaks litsuda, kuid talle meenus, et ämblikud toovad õnne, ning otsustas kaheksajalgse kullatüki ellu jätta.

Noormees jälgis oma uut sõpra, kui äkki kuulis peenikest tüütut pinisemist. Väljas oli juba hirmutavalt pime ning sääsk va väike vampiir oli end osavalt läbi aknavõrgu tuppa sokutanud. Uimaselt ning aeglaselt lendas sääsk otse talle seatud lõksu. Takerdunud ämbliku osavalt punutud võrku, polnud vereimejal vähimatki lootust põgeneda. Hästi ettevalmistunud väike sõdalane jooksis kiiresti ohvri juurde, et teda paremini kinni siduda. Olles kindel, et sääsel pole võimalik rabeleda, asus õnnetooja pidulikule õhtusöögile. Eine lõpetanud, viskas ta verest tühja kesta võrgust välja ning rändas unemaailma, et vastu võtta uus saagirohke päev.

Lõpetanud putuka põrnitsemise, meenus Indrekule, et ta peab tööle minema. Suur tammepuust käokell näitas juba südaööd ning noormees ruttas välkkiirelt õue oma musta pisikesse Fordi. Vahepeal oli tulema hakanud paduvihma, mida poiss huvitavat ämblikku silmitsedes ei märganud. Väljas oli kottpime. Vihm muutis nähtavuse võimatuks ning vanad maanteeäärsed laternad näitasid kollakat ja ebaselget valgust.

Kell oli juba palju ning Indrek oli tööle hilinemas. Poiss tahtis vaikselt ja ettevaatlikult sõita, kuid mõte rangest ning ülbest ülemusest sundis teda kiirust lisama. Mees sõitis ärevalt ning hirmunult, kui äkki tundis tugevat lööki vastu auto esiotsa. Indrek pidurdas intuitiivselt ning jäi oma Fordi istuma. Peast käis läbi must miljon mõtet, millest kõik tundusid valed.

Poiss värises üle kogu keha ning tundis, kuidas mingi sõnulseletamatu jõud teda masinast välja tiris. Noormees astus paar sammu ning nägi mingit tumedat kogu maas lebamas. Vihm peksis Indrekule vastu nägu, kuid hirm ja ärevus ei lasknud tal silmi sulgeda. Šokis noormees nägi, kuidas verine vihm ta värisevate jalgade ette voolas ning poiss astus kikivarvul hiirvaikselt liikumatule kogule lähemale. Indrek kummardus ning, nähes maaslebaja nägu, hüppas kohkunult tagasi. See oli...

MIKS?

Triin Teder

XI klass

2006

Ükskord ütlesin, et vihkan elu. Mulle vastati inglise kirjanduse suurkuju William Shakespeare'i sõnades: "Tavaliselt vihkame seda, mida kardame." Sellise otsekohe ütluse peale ei suutnud ma lausuda muud kui ühe armetu sõnakese – miks? Sellest päevast alates on see tüütu Miks? Mind kogu aeg jälitanud ning vahel ka vestlust alustada püüdnud. Tavaliselt ei ütle ta eriti midagi, kuigi ma teda iga sekundiga endale lähemal tajun. Ta lihtsalt annab oma olemasolust märku vaikse vaevukuuldava kõhatusega. Selle peale küsin alati automaatselt: "Miks? Miks vihkame tavaliselt seda, mida kardame?"

Miks? on sõnaaher ega kustuta mu teadmisanu kunagi otsese vastusega. Kõige pikem lause, mis mul talt saada on õnnestunud, on järgmine: "Selle pead sa ise välja uurima."

Nõnda alustasingi surfamist oma lõpututes mõttevetes. Mis on see, mille pärast ma Shakespeare'i arvates elu kardan? Mis on see, mille pärast teised elu kardavad?

Elu on paradoks. Kõik elavad ning suurem osa neist tahab seda, kuid kõik ka surevad. Paratamatus. Kust läheb elu ja surma vahel see imepeenike piir? Mille järgi saab teada, millal eluküünal lõpuks kustub? Ei saagi. Tuleb ainult oodata...

Esimene vastus mu küsimusele on ilmselt leitud: inimesed kardavad elu sellepärast, et nad ei tea, millal see lõpeb, kuidas see lõpeb, kus see lõpeb, miks see lõpeb? Jälle on Miks? ennast mu eravestlusesse vahele seganud. Kas ta võiks mu kordki rahule jätta?

Inimesed on mugavad – nad ei salli muudatusi, kuid nendest ju elu koosnebki. Muutustega kaasnevad tihtipeale valikud – mida teha? Kuidas teha? Tänapäeva kiire elutempo juures on selliste asjade üle keeruline arutleda, sest mõttemaailma on vallutanud must miljon põnevat ideed – üks tähtsam kui teine.

Arvan, et keegi pole väitnud, et elu aus oleks. Siiski soovib enamik inimesi, et Tõde ja Õigus valitseksid käsikäes. Ometi vajame situatsioone, kus tundub, et neid polegi. Kuidas me muidu karastume ning õpime? Õeldakse ju, et mis ei tapa, teeb tugevaks. Mõne jaoks võib see olla liig. Nagu ka päris lahingus, on ka elus võitjad ning kaotajad. Alati ei saagi kõiges parim olla.

Pärast mitmetunnist kurnavat otsingut avastasin, et Miks? polegi nii tüütu ja tühine, kui alguses arvasin. Ta on siiski päris tark. Nagu mina sain sõbraks Miks?-iga, aitas tema mul saavutada tasakaalu mõistuse ning emotsioonide vahel. Sain aru, et elu on sõber, mitte vaenlane.

ETTEÜTLUSE TEKST

Triin Teder
XI klass
2006

Südasuvine päike kõrvetas kõike, mis ta teele ette jäi. Talumees Juhan käias higistades vikatit, endal kolmesentimeetrine kinni kasvamata kramm otsaes, et Vikatimehel vähem tööd oleks. Oli ju viimane nüigi oma kohustustega hõivatud. Juhan tahtis talle igati abiks olla ega pidanud paljukuks igal hommikul natuke isand Surma vikatit teritada.

Peatselt saabuski Vikatimees erksal sammul oma abilist taga nõudma. Vastutasuks talunik Juhani tubli töö eest tõi ta mehele dressi, mille varrukaid ning sääri ääristas kuldne tress. Juhan, taktitundetu mees, tõrkus aga vastu ning lausus, et tema seda spordiülikonda ei taha, sest materjal on väga vilets. Selle peale Vikatimees vihastus, kuid suutis oma majesteetlikkuse säilitada, öeldes, et Juhan ärgu lootkugi tema käest enam mingit kinki saada.

Järgmisel hommikul oli Vikatimees tagasi. Teritamist vajav vikat oli isegi nürim kui eelmisel päeval. Ka omanik ise paistis loium välja. Juhani imestunud pilku nähes mainis ta, et öösel oli portugallaste ja itaallaste juures palju tööd. Juhan noogutas, andes sellega märku, et tema mõistab ausa töörügaja muresid. Kõlas gongihääl ning Vikatimees kadus, lubades õhtul tagasi tulla.

Kella seitsme paiku seisis isand Surm jälle Juhani aida juures. Talumehe töökus ning alati läikiv vikat avaldasid talle paratamatult sügavat muljet. Vikatimees otsustas mehe enda lossi ballile kutsuda. Juhan oli ettepanekuga nõus. Lepiti kokku, et kohtutakse järgmisel õhtul paar minutit enne päikeseloojangut karjamaal usja oja ääres.

Juhan alustas peo ettevalmistustega juba varakult – otsis välja kõige uhkemad riides ning proovis teha oma peaaegu kiilanevale peale uusi soenguid.

Talumees jõudis oja äärde mõni minut enne kokkulepitud aega. Oma uhiuue tundmatu kaslase pil-diga triiksärgis, mis lähemal uurimisel siiski lövi meenutas, ning uue kausja kaabuga nägi ta välja kõike muud kui ballilemineja. Vikatimees saabus sekundipealt õigel ajal. Kõlas gong ning mõlemad mehed kadusid.

Vikatimehe loss oli kolossaalne. Kõikjal oli kulda ja hõbedat ning pea igas saalis ja kongis põlesid tuhanded küünlad. Siseneti ballisaali. Juhan märkas ruumi teises otsas trobikonda portugallasi, kes talle rõõmsalt naeratades lehvitasid. Alles nüüd sai mees aru, et tegelikult mingit balli ei toimugi. Tema enda käiatud vikat oli oma töö teinud.

OO RISTIKIVI, KUS SU KIVIRIST?

Kerttu Maidla
XII klass
2007

Sünnihirm on hirmu sünd.
Puusärk ei ela, särgipuu ei sure.
Varjuotsija ei tunne, otsija vari ei kuule.
Neil elulõng nõrk kui lõnga elu.
Virnrohi lebab rohuvirnas:
„Sõnajalad, Kus on jala sõnad?“
„Jäid kurgulakke – lae kurku!“
Taamal rännulaul juhib laulu rändu.
Hirmu surm pole surmahirm.

TAEVASED RATSANIKUD

Liis Kaasik
XII klass
2006

Ärkan hommikul nõnda vara, et mu toakaaslase tobe äratuskell polegi jõudnud veel tirisema hakata. Ringutan südamest ning suunan pilgu paremale, kus asub mu sõbra voodi. Vaene inimene magab sügavat ega oska aimatagi, et tal järgnevate minutite jooksul tõusta tuleb. Hetkeks mõtlen, et võiksin tule põlema panna, kuid jään oma laisa iseloomu küüsi ning jälgin muigega, kuidas ärkaja uimaselt kelhelina summutab ning pimedas kobades lambilülitit otsib.

Sõber tervitab mind unest katkeval häälel ning ma vastan talle peanoogutusega. Õigupoolest ei tahagi ma teda hommiku puhul tervitada, sest olen ikka veel solvunud, et tema saab magada selle toa ainsas voodis ning mina pean leppima süngi ette põrandale tehud asemega.. Õnneks olen võrdlemisi lahke loomuga ning suudan olukorraga küllaltki kiiresti leppida.

Otsustame laiskusest võitu saada ning endid voodist püsti ajada. Hoolimata sellest, et vannituba tuleb meil jagada, on siin majas kempse kaks. Nõnda suundumegi põit kergendama. Alguses ajas mind pisut vihale, et tema WC minu omast palju suurem on, kuid nüüd olen jällegi olukorraga leppinud ega tõsta kisa isegi siis, kui minu tualettruumis mõnikord äravooluga probleeme tekib.

Minu truu kaaslane suundub vannituppa hambaid pesema. Mina ei ole suu vahutamaajamisest kunagi eriti vaimustunud olnud ning nõnda istun pesumasinal ja jälgin eemalolevalt oma korterikaaslase liigutusi.

Köögis istume laua taha ning mu kergelt unine toanaaber vehib uskumatu kiirusega kohvi juues võileibu teha. Näen, et ustav sõber ei plaani oma toidupalast mulle midagi eraldada, ning otsustan, et tegelikult polegi isu ning kavatsen hommikusöögi asemel solvunult ajalehte lugeda. Seda ei ole aga kuigi lihtne teha, sest lobapidamatuse alla kannab kohvihoolik ei pane mu nukrust tähele ning peab mulle ilmtingimata oma päevaplaanidest rääkima. Loen vaikides poliitilist artiklit ning mõistan peagi, et ühte hirmsat latatara ei huvitagi see, et keegi teda kuulaks. Loodan, et ta mõistab, et mul lihtsalt pole jututuju.

Kui kohv joodud, hakkab meil järsku kiire. Jutustades on läinud aeg lennates ja nüüd ei suuda me esikus vedelevast vähemalt tuhandest jalanõust omi kingapaare üles leida. Sõber avastab oma saapad, hõikab midagi arusaamatut ning tormab välgukiirusel toast välja.

Kuulen, kuidas üks, millest mina veel kunagi väljunud pole, lukustub, ning jooksen kingi leidmata kõõgiaknale, kust näen kaaslast kiirustades autosse istumas. Märkan, et aken on kergelt praokile jäänud, ning teen midagi enneolematut: astun välja sellest veidrast uksest, mis maapinna suhtes nii kõrgel näib olevat. Ma vajun – kõikide maailma kasside nimel – põhjatusse auku, kuhu mõni minut tagasi kiirustas mu inimene. Mul ei ole tiibu, kuid tunnen, et lendan, kuni taevased ratsanikud mu enda hoole alla võtavad ning võin igavesest ajast igavesti puhata voodil, mis on pehme kui pilv ning mis kõige tähtsam: ma ei pea enam iial oma Whiskasi kellegagi jagama ja liivakastis pole kunagi puhtusega probleeme.

Ma olen taevaste ratsanike kuninga kass.

VERINE PIHLAPUU

Triin Teder
XII klass
2006

Tol päeval seisin vihmajärgel pihlaka all ning püüdsin punaseid marju kätte saada. Tulutult. Puu oli liiga kõrge, mina jälle üleliia lühike. Pikemaks ma ei kasvanudki, sest kõik möödunu saab unenäoks. Paari nädala pärast olin oma pikkusega rahul.

Olin vihmast läbiligunenud ning hoolimata jahedast sügisilmast polnud mul külm. Pihlakamarjad soojendasid mu hinge. Nende pärast ma nagu segane hüppasingi. Piisad langesid üha tihedamalt mu näole, milles peegeldus tohutu tahe ja trots. Näis, nagu ma nutaksin. Tegelikult olid need vaid taevased veetilgad, mis mu õhetavatel põskedel silledasid. Iga vihmapiisk on olnud kellegi pisar, mõtlesin omaette. Kas ka pihlakad nutavad? Tuul puhus ning puude lehtedelt sahises vett. Jah, küllap nutavad nemadki, jõudsin seepeale järeldusele.

Kauguses kuulsin koeri haukumas. Ehmusin. Arguse silmad olevat alati valvel. Paar minutit ei julgenud pihlakaid püüda. Seisin niisama. Arvasin vist, et need olid pihlapuud, kes haukusid. Vaikus. Ainult mõningane kohin ning vihmapiiskade tasane müdin sügisel maapinnal. Sinna sekka ka minu hüpped ning langevate lehtede sahin.

Võtsin kogu endas leiduva jõu kokku ning hüppasin, püüdes ennast võimalikult pikale venitada, et mu käsi kasvõi korra punaseid marju puutuks. Ma vajasin tunnet, et suudan. Mis siis, et on palju, mida ei suuda, ja palju, mida ei taha. Mina tahtsin. Kohe kohutavalt ja iga hetkega kasvas tahtmine suuremaks.

Pärast kolme järjestikust hüpet, mis isegi kõige kogenuma kõrgushüppaja kadedaks oleks teinud, riivasid küpsed marjad mu sõrmi. Sõrmed sirutusid välja pikkadeks küünisteks, et saak alla tuua. Pigistasin peopesa tugevasti kokku. Olles maandunud, avasin oma väikese käe - pihlakamahl kui punane veri voolas mööda mu näppe. Mul hakkas paha. Vaatasin enda ümber. Räsitud lehed, murdunud oksad... Nende keskel mina süüdlaslikult oma punase käega nagu äsja mõrva sooritanu.

* * *

Mitmed aastad hiljem sattusin taas sinna paika. Juhuslikult. Keset sihvakaid pihlakaid köitis mu pilku kiduramat sorti pihlapuu. Marju tal ei olnud...

Vaatasin oma punaseid kindaid ning seisin justkui jälle pihlakaid püüdes, püüdes neid oma mõtetest välja tõrjuda. Hakkas sadama. Piisk piisa järel langes mu mantlile. Justkui läbi udu meenus mulle lause: iga vihmapiisk on olnud kellegi pisar...

HÜÜDJA PIMEDUSES

Triin Teder
XII klass
2007

“Oota!” Pöörasin end hüüdja suunas. Tavaliselt poleks ma mingist juhuslikust hüüdjast väljagi teinud, kuid nüüd seisatasin. Keegi nooremapoolne meesterahvas jooksis pimedusest minu poole. Ma ei osanud arvata, miks ta mind hõikas. Ta jõudis hingeldades minuni ning jäi seisma. Kas pidanuksin teda kartma? Tema näos tundus olevat midagi tuttavlikku. Ometi olin ma kindel, et polnud temaga kunagi kohtunud.

Vaatasin hetkeks taevasse. Tähed helkisid sumedas suveöös kui sinisesse sametisse tikitud kuldniidid. Igaks juhuks heitsin pilgu ka paksule metsale, mis mõlemal pool raudteerööpaid kõrgus. See oleks hea koht põgenemiseks, kui öine teeline maniakiks osutume peaks. Metsa joostes raputaksin ta kindlasti maha, mõtlesin endamisi. Mehe füüsiline vorm ei tundunud just tema eelnevat hingeldamist arvestades kõige parem. Samas ei teadnud ma, kui kaua ta mööda rööpaid sõrkinud oli, enne kui ta mind märkas.

Tuul tõusis ning metsas huikas öökull. Võpatasin. Sellest oli aru saada, et ma olin närvis. Võõras ei teinud aga teist nägugi. Ilmselt ei pannud ta minu võpatust ega ka linnuhäälitsusi üldse tähele.

Mees oli hingeldamise lõpetanud ning vaatas mulle otsa. Ma ei teadnud, mida öelda, ning pidasin paremaks vaikida. Ootasin, et tema mind esimesena kõnetaks. Tema oli ju see, kes mind hüüdis. Tõenäoliselt luges ta pelglikkuse ka minu näost välja.

“Tere!” ütles ta üsna reipalt. Poleks arvanudki, et mind sellise entusiasmiga tervitab. “Eee...tere,” ei tahtnud ka mina ebaviisakas olla. Ootasin, et veel midagi lausuks, kuid mees ei teinud seda. Mõtlesin, et kui veel kauem keset raudteed seisab, tuleb kas rong või kasvavad mulle juured alla. Selle vältimiseks hakkasin kõndima.

Paari sammu pärast märkasin, et ka võõras kõnnib minuga ühes rütmis. Niimoodi vaikselt astuda oli väga imelik. Samas ei olnud mul tuju emaga vestlust arendada. Silmitsesin teelist. Mehel oli kena nägu, kuid tema lohakas juukselõikus rikkus muidu armsa üldpildi. Tema ilme oli rahulik. Näis, nagu naudiks ta rööbastel käimist kui mõnd meeldivat jalutuskäiku. Võib-olla oligi see tema jaoks tore. Mina aga olin käimisest tüdinud. Ainus, mis mind mehe muidu nii optimistlikus olemuses häiris, olid tema kurvad silmad. Muidugi ei hakanud ma pärima – ma ju ei tundnudki teda.

“Tead, ma ei kannata seda vaikust enam välja.” Ma lausa hüppasin ehmatusest, kui see lause kui terav nuga vaikust lõikas. Mida ma oleks pidanud vastama? Huvi tundma ning pärima, kes ta on? Küsima, kuidas tal läheb? Uurima, mis on ta lemmikraamat? Tegelikult ei huvitanud mind ükski küsimus ega ka tema vastused. Siiski pidin midagi ütleva, sest ülbelt vaikida oleks veelgi hullem.

“Räägi siis midagi,” ütlesin endalegi üllatavalt, kuid ükskõikselt.

“Kas sind üldse huvitab, mis ma räägin?” Mees naeratas. See muutis tema kurvad silmad natuke rõõmsamaks. Kas ta lootis, et tema naeratus mind totaalselt ära võlub? Lootku ainult. Mida ma oleksin pidanud vastama? Et see huvitab mind hullupööra? See oleks ju sulaselge vale. Nii ma siis moonutasin natuke tegelikkust ning laususin: “See huvitab mind... mingil määral.”

“Kas sind huvitaks, mis mu nimi on?” Mees tundis end selles vestluses nagu kala vees. Teda ei häirinud absoluutselt, et mina temaga rääkimisest vaimustunud pole. Mis küsimus see üldse oli? Kas mind huvitab tema nimi?

“No ütle siis...” sõnasin oma häälele natukenegi entusiasmi lisada püüdes.

“Aksel olen,” vastas mees. Heitsin pilgu ta näkku. See oli rahulik ning muretu. Justkui räägiks ta igal südaööl võõrastega raudteed mööda sammudes juttu. Äkki olin hoopis mina mõni imelik maniakaalsete kalduvustega vihane tüüp, kes teda rünnata tahtnuks? Siiski, kas ka mina pidanuks end Akslile tutvustama? On tal üldse vaja teada, kes ma olen? Küsisin mehelt, kas ka tema tunneb huvi, kes mina olen. Ta noogutas.

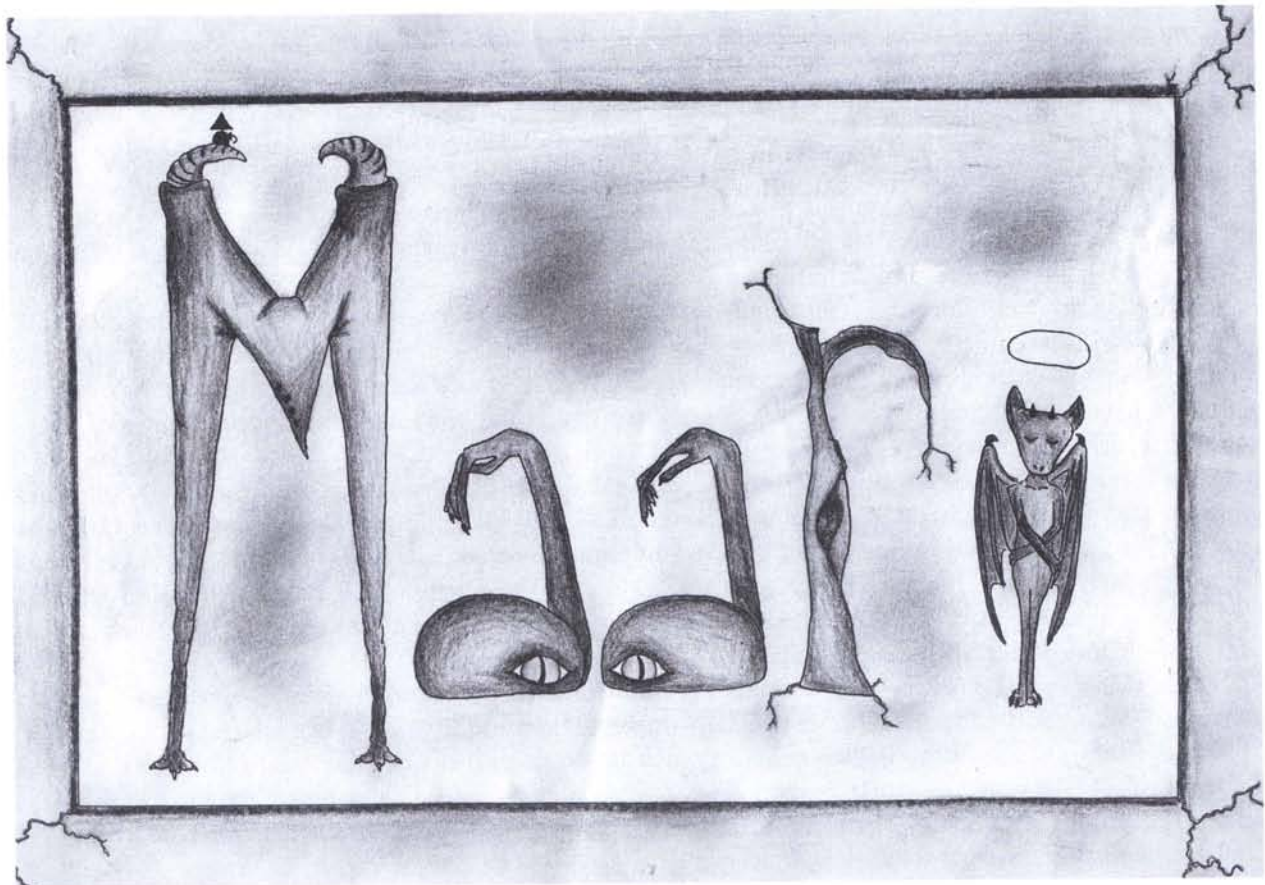
“Hea küll, Aksel, mis sa kostad, kui ütlen, et olen Surm?” küsisin naljatades. Vaatasin mehe kohkunud nägu. Sellist vastust polnud ta mult oodanud. Ta vist paistis soovivat, et ma oleks vastanud, et mu nimi on Pille, Tiiu või midagi sellist kergemat. Loomulikult on Surmaga raskem hakkama saada kui näiteks Mallega.

Sammusime vaikides edasi. Ilmselt oli tal “Surmaga” imelik rääkida. Ja mida mulgi talle öelda oli? Et jäin rongist maha ja pean kakskümmend kilomeetrit koju kõndima? Et võib-olla ma ei panekski eriti pahaks, kui rong must lihtsalt üle sõidaks? Vaevalt tal seda nüüd teada vaja olnuks. Mõtlesin oma mõtteid ning tema tegi tõenäoliselt sama. Näitamaks oma täielikku osavõtmatust, võtsin seljakotist välja kõrvaklapid. Kuulasin oma lemmikmuusikat ning ümisesin kaasa. Aksel aga sammus ikka vaprat mu kõrval.

Äkki tundsin, kuidas mind teeäärsesse kraavi pikali tõmmatakse. Nägin, kuidas rong piki rööpaid tuhiseb.

“Mina olen Elu,” ütles Aksel. Vaatasin tema näkku ja sain aru, mida ta mõtles.

“Elu ja Surm peavadki kokku käima,” ütlesin ning võtsin Akslil käest kinni.

“Minu nimi” harilik pliiats, värvipliiats

Maari Soekov

IX b klass

UNEDE KURISTIKKU

Triin Teder

XII klass

2007

Puud polnud enam rohelised, vaid nende lehestikus võis aimata kollakaid ning oranžikaid toone. Juba teisipäevast alates oli lakkamatult sadanud. Oli selge, et sügis on käes. Tegelikult polnud kahtlustki, sest nii oli see ju alati olnud – pärast suve tuli sügis, pärast sügist talv, pärast talve kevad ning nõnda kordus see igavesti.

Sügis oli tema lemmikaastaag. Talle meeldis nukrus, mis sellega kaasnes. Vihmased ilmad ning juba peaaegu talviselt jääne tuul olid tema melanhoolsele meelelaadile sobivad kaaslased. Ta jalutas mööda pimedat üksikute lampidega valgustatud alleed.

“Jälle need varjud,” mõtles ta. Varje ta ei sallinud. Need meenutasid midagi kurba ning hirmsat tema lapsepõlvest. Ta polnud muidugi kindel, mida täpselt. Viimasel ajal polnud ta enam üldse milleski sa-japrotsendilisel kindel. Ja see paranoia, mis teda piinas! Ta ei suutnud isegi kümmet meetrit käia, ilma et oleks selja taha vaadanud. Tunne, et teda jälitatakse, kasvas iga minutiga.

Ta aeglustas sammu, justkui oodanuks, et kuuleb vihmast märjal asfaldil jälitaja klõpsuvaid kontsa-plekke. Tema kahtlused osutusid vääraks. Ta hingas kergendunult ning kõndis veidi enesekindlamalt edasi. Samas tundus talle ikka veel, et pole päris üksi.

Tema sammud kajasid alleel. Näiliselt oli seal ainult tema, kes kõndis ning omi mõtteid läbi ajusõela lasi. Taevas helendas täiskuu. See oli suur ja oranž. Ebaloomulik. Ta polnud sellist vaatepilti kunagi näinud. Ta mõtteisse tungisid pildikesed kuutõbistest inimestest. Need olid ebameeldivad ja sünged ning tekitasid temas hirmu. Ta tahtis neid peast välja tõrjuda, kuid nad olid tema mällu sööbinud ega soovinudki oma kohta muudele ideedele loovutada.

Nõnda seal ta kõndiski – kootud punane müts silmil ning musta mantli hõlmad oktoobrituules lehvimas. Ta liugles mööda paplitega ääristatud teed kui mustatiivaline liblikas. Paistis, nagu tahaks ta lendu tõusta. Tuul oli tugevamaks muutunud.

Nüüdseks oli ta veendunud, et hilisõhtusel puisteel on peale tema veel keegi, keegi, kes teda jälgib. Ta ei näinud konkreetset kogu, kuid tundis iga oma keharakuga kellegi lähedust. See polnud meeldiv tundmus. See ajas külmavärinad ning kananaha ihule. Peas keerlesid kummalised mõttesähvatused. Ta ei saanud neist lahti. Need olid tema aju programmeeritud ning käivitusid üha uuesti ja uuesti. Ikka ja jälle. Aina hirmsamini.

Punane müts oli lendu tõusnud. Tuul oli tõesti vali. Ta hakkas jooksuma. Mitte mütsi poole, vaid vastassuunas. Oma peakattest ta enam ei hoolinud. Talle tundus, et teda ei jäetagi üksi. Keegi oli ikka seal. Ta jäi seisma. Polnud mingit mõtet kahtlust äratada. Tuli jääda viisakaks ja rahulikuks. Ta sammus aeglaselt edasi, kirjud leheparved teda saatmas. Tema poolpikad mütsitud heledad juuksed lehvisid tuules. Jäi mulje, nagu oleksid need elektrit täis ning moodustaksid pea ümber midagi nimbusetaolist. Seal ta siis kõndiski – poolpühak, poolpatune.

Tee sai otsa. Ta seisatas ning märkas enda ees purskkaevu. Kuuvalguses pärlendav vesi purskas üles taeva poole. Ta jälgis seda meelikõitvat mängu mõne hetke ning arvas siis, et ka tema võiks nii teha. Miks olekski ta pidanud veejugadest kehvem paistma ning ainult nendel Kuu silitusi nautida laskma? Ta ronis üle kiviääre vette. Must mantel lendas kui võluvael seljast. Hoolimata kohati isegi jäisest tuulest, jätkas ta voogudes möllamist. Tema paljas ihu sulas veega peaaegu ühte, nii et Kuu arvas end olevat juba uppumissurma tunnistaja, kuid ei...

Üha uut hoogu juurde saades kargas ta vees edasi-tagasi. Mõne hetke pärast ronis ta purskkaevust välja. Justkui sooja saamiseks tegi ta mõned käteringid. Samas võis see olla ka tema tohutu tahe lendu tõusta. Sellest oli ta juba lapsena unistanud. Kuu peegeldus vee rahuneval pinnal.

“Püüaks Kuu õige kinni,” mõtles ta. Ta astus veesilmale lähemale ning piilus üle ääre. Kuu asemel nägi ta seal iseennast. Ta naaldus üha rohkem sügaviku poole. Äkki hakkas tal külm. Enese teadmata oli ta vajunud igaveste unede kuristikku.

x x x

Hommikul oli purskkaevu juures surnumatja furgoon. Skisofreenia ning kopsupõletik üheskoos ei olnud just kerge koorem.

Kätlin Hundimägi
V klass

Allar Naber
III class

Kevin Saks
III class

Mariel Teinlum
III class

Geido Rekkaro
IV klass

Ragne Soolind
III klass

Loo Hing 2007

Gregor Margus
I klass

“Minu isa” pastellkriit
Eliise Evarтов
I a klass